

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2015**

styczeń 2016 r.

Wstęp

Celem niniejszego sprawozdania jest przedstawienie działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2015 roku. Sprawozdanie zawiera informacje związane ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości, jak również dotyczące podejmowanych działań pozaorzeczniczych. Przedstawienie danych statystycznych oraz wybranych orzeczeń służy analizie zagadnień istotnych dla funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku.

W związku z wejściem w życie z dniem 15 sierpnia 2015 r. zmian w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) podjęte zostały czynności organizacyjne zapewniające sprawne przygotowanie stosowania nowych regulacji.

W roku 2015 niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania.

Organizacyjnie struktura nie uległa zmianie. Zadania Sądu są realizowane w ramach trzech wydziałów orzeczniczych oraz wydziału informacji sądowej.

- Wydział I rozpoznawał sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych oraz finansów publicznych.
- Wydział II orzekał w sprawach z zakresu budownictwa, gospodarki mieniem, gospodarki wodnej, komunalizacji mienia, ochrony środowiska, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, wywłaszczeń, kościołów, przejęcia mienia, kombatanów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku.
- Wydział III był właściwy dla spraw z zakresu cen, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ewidencji ludności, geologii i górnictwa, energetyki, geodezji i kartografii, oświaty, uprawnień do wykonywania czynności i zajęć, pracy, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, spraw mieszkaniowych, ubezpieczeń majątkowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, ceł, broni i materiałów wybuchowych, spraw kapitałowych i bankowości, zatrudnienia, własności przemysłowej, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych.
- Wydział Informacji Sądowej wykonywał zadania określone w § 5 ust.1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie udzielania informacji o właściwości sądu, stanie zawisłych spraw, załatwiania skarg i wniosków, przekazywania danych w ramach dostępu do informacji publicznej, gromadzenia przepisów prawa europejskiego, obsługi rzecznika prasowego WSA w Gdańsku

Wpływ spraw

W 2015 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3950 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1934 spraw, do Wydziału II – 969 spraw, a do Wydziału III – 1047 spraw.

Dla celów porównawczych należy wskazać, że w roku 2014 r. wpłynęło 3988 spraw (SA, SAB i SO).

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2014-2015 z uwzględnieniem rodzajów spraw

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2014	2015
1	2	3	4	5
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	311	316
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	3	0
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	174	193
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	60	39
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	82	51
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	3	0
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	98	104
8	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	26	32
9	610	Sprawy komunalizacji mienia	0	1
10	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1537	1770
11	612	Sprawy geodezji i kartografii	17	16
12	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	82	71
13	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	30	33
14	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	204	207
15	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	14	17
16	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	2	0
17	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	98	57
18	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	44	59
19	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	2	42
20	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	19	26

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2014	2015
1	2	3	4	5
21	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	0	4
22	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	14	13
23	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	2	0
24	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	2	1
25	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	146	167
26	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	3	0
27	632	Pomoc społeczna	518	309
28	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	40	30
29	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	14	9
30	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	7	4
31	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601-644 oraz od 646 - 652	19	43
	647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	0	1
32	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	187	132
33	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	5	2
34	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	78	73
35	654	Ujawnianie przez Instytut Pamięci Narodowej informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów	1	0
36	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	74	83
37	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	34	45
38	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	99	109
39	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	5	12
40	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	24	11
41	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespólonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o administracji rządowej w województwie	0	2
42	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	30	8
43	656	Interpretacje podatkowe	188	225
44	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	321	290
45	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	59	28

Postępowanie sądowe

W 2015 roku załatwiono łącznie 3888 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 2668 skarg, w tym 163 skargi na bezczynność organu, a na posiedzeniach niejawnych załatwiono 1220 spraw, w tym 134 skargi

na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 133 sprawy rozpoznano w trybie uproszczonym.

Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1007 spraw, w tym 72 sprawy SAB.

Dla porównania w roku 2014 załatwiono łącznie 4159 spraw, w tym 297 skarg na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustruje tabela 2.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	481	1909	1815	1394	421	46	575
SAB	0	17	15	9	6	2	2
SO	2	8	8	0	8	0	2
Razem	483	1934	1838	1403	435	48	579

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	216	738	726	468	258	20	228
SAB	38	214	210	122	88	21	42
SO	5	17	22	0	22	0	0
Razem	259	969	958	590	368	41	270

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	187	940	997	643	354	26	130
SAB	13	87	72	32	40	14	28
SO	3	20	23	0	23	0	0
Razem	203	1047	1092	675	417	40	158

Tabela 3
Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2014-2015

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2014			2015		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów	277	234	114	265	225	118
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	977	693	244	834	553	163
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	637	465	164	595	395	131
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Skarbowych	904	616	140	873	689	128
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Inspektorów Urzędów Kontroli Skarbowej	10	8	0	4	3	0
6	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Celných	376	226	68	585	383	73
7	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	249	125	59	297	147	46

Postępowanie uproszczone

W porównaniu z rokiem 2014 w postępowaniu uproszczonym wydano znacznie więcej wyroków, co ilustruje poniższe zestawienie statystyczne.

Tabela 4
Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2014-2015

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2014	2015	2014	2015	2014	2015
1.	liczba wniosków (włącznie ze sprawami skierowanymi przez Sąd z urzędu)	25	51	115	94	44	71
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	0	48	3	41	1	40
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	20	3	80	39	49	25

Postępowanie mediacyjne

W roku 2015 nie wpłynęły wnioski o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego oraz nie wszczęto takiego postępowania z urzędu.

Stan zatrudnienia

Zestawienie dotyczące stanu na 31 grudnia 2014 r. i 31 grudnia 2015 r. ilustruje zmiany stanu zatrudnienia.

Tabela 5
Stan zatrudnienia w latach 2014-2015

Lp.		Stan zatrudnienia na 31.12.2014 r.	Stan zatrudnienia na 31.12.2015 r.
1.	Urzędnicy w tym asystenci sędziego	71 18	71 18
2.	Obsługa	11	11
3.	Referendarze	5	5
4.	Sędziowie WSA	17	17
5.	Sędziowie NSA	12	10

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

1. nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17 i 21, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku dla których w Sądzie Rejonowym Gdańsk - Północ prowadzone są księgi wieczyste:
 - a. KW nr GD1G/00169728/4, obejmująca działki nr 229, 228/1, 228/2 o łącznej powierzchni 4819 m², zabudowana budynkiem sądu o powierzchni użytkowej 3009,64 m²;
 - b. KW nr GD1G/00169726/0, obejmująca działkę nr 220 o pow 2470 m² zabudowana budynkiem biurowym o powierzchni użytkowej 657,79 m² i garażem o powierzchni użytkowej 45,00 m².

Sprzęt komputerowy

W 2015 r. dokonano zakupu:

1. materiałów eksploatacyjnych:
 - tonery i bębny do drukarek;
 - dyski twarde;
 - kable;
 - myszy komputerowe;
 - zestawy klawiatura + mysz;
 - torby do notebooków;
 - obudowy i etui na dyski zewnętrzne;
 - stacje dokujące do diagnostyki dysków;
2. komputerów i sprzętu komputerowego:

- komputery stacjonarne (26 szt.) – wymiana komputerów z lat 2007 – 2011;
- komputer typu notebook (3 szt.);
- serwer dyskowy NAS (1 szt.)
- monitory LCD 24” (5 szt.)
- drukarki do kopert (5 szt.);
- drukarki biurowe (33 szt.) – wymiana drukarek z lat 2006 – 2010;
- dyski zewnętrzne USB z szyfrowaniem (10 szt.).

Wydział Informacji Sądowej

Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone mu zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 września 2003 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz telefonicznie (średnio 30 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. W ramach wykonywania zadań Wydziału udostępniali również akta spraw do wglądu stronom i uczestnikom postępowania. Zgodnie z zarządzeniami Przewodniczących Wydziałów pracownicy Wydziału Informacji Sądowej wydawali również kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Wykonując zadania powierzone Zarządzeniem Nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez Internet oraz w związku z pismem Prezesa NSA z dnia 12 lipca 2011 r., nr V Inf/S 0310/1/11 Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku cyklicznie monitoruje prawidłowość anonimizowanych orzeczeń i na bieżąco zgłasza wydziałom orzecznictwom pojawiające się nieprawidłowości.

Zgodnie z art. 139 § 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) Wydział Informacji Sądowej udostępnia wyroki wydane w trybie uproszczonym.

Dodatkowym zadaniem wydziału było organizacyjne przygotowanie praktyk studenckich.

Na podstawie zawartego w dniu 1 marca 2005 r. porozumienia w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Uniwersytetu Gdańskiego Wydział Informacji Sądowej podjął czynności związane z organizacją praktyk dla 3 studentów.

Jeden student Uniwersytetu Warszawskiego odbył praktykę w WSA w Gdańsku zgodnie z porozumieniem w sprawie organizacji praktyk zawartym w dniu 7 maja 2015 r. z Uniwersytetem Warszawskim.

Zgodnie z zawartym w dniu 6 października 2011 r. porozumieniem o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku w 2015 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla 12 studentów tej uczelni.

Na podstawie umowy zawartej z Dyrektorem Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury w Krakowie z dnia 25 stycznia 2013 r. praktykę prokuratorską odbyło czterech aplikantów.

W 2015 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 40 tytułów książkowych (132 egzemplarze).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2014-2015 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2014	2015
1.	Udostępnienie akt interesantom	978	1040
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	28	36
3.	Skargi i wnioski	0	1
4.	Tezy	0	0
5.	Zamówienia biblioteczne	38	40
6.	Praktyki studenckie Praktyki aplikantów prokuratorskich	3 0	16 4
7.	Przygotowanie orzeczenia do publikacji w ZN	18	3
8.	Udostępnianie wyroków wydanych w trybie uproszczonym	0	124

W 2015 r. w Wydziale Informacji Sądowej odbyło się 7 narad, podczas których poruszono następujące tematy:

- obsługa osób niepełnosprawnych zgodnie ze wskazaniami zawartymi w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania (Dz.U. z 2011 r., Nr 209, poz. 1243),
- ogólne zmiany ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi,
- zmiany wprowadzone ustawą o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne z dnia 10 stycznia 2014 r.,
- przygotowanie nowych druków, zgodnie z wchodzącą w życie ustawą p.p.s.a.,
- przygotowanie projektów wniosków PPF i PPPr,
- problematyka zmiany biurowości po 15 sierpnia 2015 r.,
- zmiana druku o udostępnienie akt celem fotografowania,
- sposób publicznego udostępnienia wyroku wydanego w trybie uproszczonym,
- zmiany w e-PUAP,
- dostęp do informacji o sprawach przez internet,
- weryfikacja danych przy udostępnianiu akt sądowych,
- rola Rzecznika Prasowego Sądu.

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

Przeprowadzone narady i szkolenia:

Narady zwoływane przez Prezesa WSA w Gdańsku dotyczyły problemów i kwestii prawnych, które nie były jednolicie rozstrzygane w orzecznictwie sądoadministracyjnym. Tematyką narad były rozbieżności sygnalizowane w otrzymywanych z Biura Orzecznictwa NSA opracowaniach. Celem tych narad było wypracowanie jednolitego stanowiska.

W czerwcu 2015 r. odbyły się zwołane przez Prezesa WSA w Gdańsku dwie narady związane z omówieniem zmian w ustawie Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Na pierwszej, z udziałem sędziów, przedstawione zostały wyniki konferencji organizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA w Uniejowie. Na następnej naradzie z udziałem sędziów i referendarzy przedstawiono wyniki Konferencji sędziów WSA w Warszawie, która miała miejsce w Ossie w dniach 22-24 czerwca 2015 r. W toku dyskusji ustalono jednolite stanowisko w następujących kwestiach:

1. utraciła aktualność uchwała NSA z dnia 20 maja 2010 r. I OSP 11/09. Pogląd przeciwny wyrażono w komentarzu do ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi pod red. R. Hausera i prof. M. Wierzbowskiego (wyd. C.H. Beck, Warszawa 2015, s. 1005).
2. art. 57 a P.p.s.a. nie ma charakteru formalnego ale wyznaczający kognicję sądu. Nie ma jednak przeszkód do stosowania art. 6 P.p.s.a. w sytuacji, gdy strona niepoprawnie sformułowała skargę na interpretację przepisów prawa podatkowego.
3. referendarz jest uprawniony do cofnięcia prawa pomocy udzielonego przez sąd. Przeciwny pogląd wyrażono w ww. komentarzu, s. 1040;
4. przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie nie są brakami formalnymi skargi kasacyjnej;

W dniu 10 lipca 2015 r. Prezes WSA w Gdańsku przeprowadził naradę związaną z projektem zarządzenia w sprawie ustalenia zasad biurowości. W naradzie uczestniczyli Przewodniczący Wydziałów i Kierownicy Sekretariatów. Rozważono istotne aspekty funkcjonowania nowej regulacji w praktyce.

W dniu 19 października 2015 r. Prezes WSA w Gdańsku zwołał naradę, na której przyjęto następujące ustalenia:

- 1) w postępowaniu dot. prawa pomocy nie doręczamy odpisów pism (w tym zażalenia) wnioskodawcy innym stronom postępowania, w konsekwencji nie wzywamy wnioskodawcy o uzupełnienie braków formalnych zażalenia poprzez nadesłanie odpisów tego zażalenia;
- 2) zachowujemy daleko idącą ostrożność przy stosowaniu instytucji zwrotu pism na podstawie art. 66 § 1 ppsa w odniesieniu do pism cofających środki zaskarżenia;
- 3) przepis art. 20 § 4 znajduje zastosowanie także wobec wniosku o wyłączenie wszystkich sędziów;
- 4) wynagrodzenie pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu przyznaje referendarz sądowy.

W poszczególnych wydziałach Przewodniczący podejmują decyzje o naradach.

1. W Wydziale I organizacja narad nie uległa zmianie względem lat ubiegłych, odbywały się regularnie jeden raz w tygodniu.
2. W Wydziale II i III narady sędziów organizowane były w zależności od bieżących potrzeb sygnalizowanych przez sędziów i poszczególne składy orzekające w związku z problemami wynikającymi w toku rozpoznawania konkretnych spraw.

Udział sędziów WSA w Gdańsku w innych naradach i szkoleniach ilustruje poniższa tabela:

Lp.	Opis uroczystości/ Spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1	Uroczystość 25-lecia Krajowej Rady Sądownictwa	Krajowa Rada Sądownictwa	23.02.2015	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku Zdzisław Kostka
2	Uroczystość wręczenia nominacji Prezesom	NSA	08.04.2015	Warszawa	1/ Prezes WSA w Gdańsku Zdzisław Kostka 2/ Wiceprezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
3	Konferencja nadzorcza NSA	NSA	20-21.04. 2015	Uniejów	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
4	Zgromadzenie Ogólne NSA	NSA	22.04.2015	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
5	Uroczystość obchodów 70-lecia Sądu Okręgowego w Gdańsku	Sąd Okręgowy w Gdańsku	04.05.2015	Gdańsk	1/ Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała 2/ Wiceprezes WSA w Gdańsku Jacek Hyla 3/ Sędzia NSA Zdzisław Kostka
6	Konferencja dla sędziów	WSA w Warszawie	22-24.06. 2015	Rawa Mazowiecka	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
7	Konferencja dla sędziów	WSA w Lublinie	14-16.09. 2015	Zamość	1/ Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała, 2/ Sędzia NSA Joanna Zdzienicka-Wiśniewska, 3/ Sędzia NSA Sławomir Kozik
8	Konferencja Sędziów NSA	NSA	21-23.09. 2015	Józefów	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
9	Konferencja dla sędziów	WSA w Rzeszowie	28-30.09. 2015	Czarna	1/ Sędzia WSA Katarzyna Krzysztofowicz, 2/ Sędzia WSA Janina Guść, 3/ Sędzia WSA Mariola Jaroszevska, 4/ Sędzia WSA Dorota Jadwiszczok
10	Uroczystość obchodów 25-lecia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku	Sąd Apelacyjny w Gdańsku	12.10.2015	Gdańsk	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
11	Konferencja dla sędziów	WSA w Poznaniu	12-14.10. 2015	Opalenia	1/ Sędzia WSA Alina Dominiak, 2/ Sędzia WSA Elżbieta Kowalik-Grzanka

**Wybrane orzeczenia
wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku
w 2015 roku**

PROBLEMY PROCEDURALNE

**1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa
(j.t. Dz. U z 2012r., poz. 749 ze zm.)**

I SA/Gd 1363/14

Przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – O.p. podatkowa nie przewidują możliwości przekształceń podmiotowych po stronie podatnika, z wyjątkiem przypadków, które odnoszą się do osób uznanych za następców prawnych (art. 93 O.p. do art. 106 O.p.; por. art. 135 O.p.). W kręgu następców prawnych wskazanych w ustawie nie ma współników zlikwidowanej spółki cywilnej. Byli współnicy zaliczani są do kręgu „osób trzecich”, których odpowiedzialność jest uregulowana w rozdziale 15 O.p. Dopiero w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 115 § 4 O.p. w zw. z § 5 O.p. były współnik spółki cywilnej staje się, jako podmiot mający interes prawny, stroną postępowania - jako osoba trzecia ponosząca odpowiedzialność za zobowiązania spółki.

I SA/Gd 1685/14

Oceniając, czy przedłużenie postępowania nastąpiło z przyczyn niezależnych od organu w rozumieniu art. 54 § 2 ustawy O.p., należy mieć na względzie złożoność sprawy, ilość i rodzaj przeprowadzanych dowodów, a także terminowość i celowość czynności podejmowanych przez organ w toku postępowania, prawidłowe zorganizowanie postępowania, czas niezbędny do dokonania czynności organizacyjnych (np. wezwania świadków czy pozyskania informacji od innych organów). Jeżeli czynności te zajmowały odpowiednią ilość czasu i uzasadnione były z uwagi na zawilość sprawy, jej etap oraz z uwagi na konieczność respektowania uprawnień stron postępowania, to uznać należy, że przedłużenie postępowania nastąpiło z przyczyn niezależnych od organu.

Przepisy art. 54 § 1 pkt 3 oraz art. 54 § 2 O.p. mają z jednej strony charakter dyscyplinujący organ i chroniący stronę postępowania przed skutkami prowadzenia postępowania w sposób przewlekły, z drugiej jednak strony wpływają na zachowanie strony postępowania, ponieważ jedynie brak przyczynienia się strony do opóźnienia uwalnia ją od ponoszenia ciężarów w postaci zapłaty odsetek za zwłokę za czas trwania postępowania.

I SA/Gd 1119/15

Do uchybienia terminu do wniesienia odwołania doszło na skutek organizacji pracy profesjonalnego pełnomocnika skarżącego, a więc okoliczności, która jest od niego zależna i która nie może być zaliczona do kategorii okoliczności nie do przewyciężenia. Pełnomocnik, sporządzając odwołanie nie kontrolował tego, czy wskazana w nim data doręczenia decyzji została prawidłowo określona przez osobę, którą upoważnił do odbioru korespondencji. Prawidłowe określenie tej daty jest zasadniczym zadaniem profesjonalnego pełnomocnika, skoro staranność w dotrzymywaniu terminów stanowi podstawowy warunek realizacji uprawnień procesowych reprezentowanego przez niego podmiotu. Przystępując do sporządzenia odwołania profesjonalny pełnomocnik winien w pierwszym rzędzie zważyć na datę

odebrania decyzji, od której odwołanie ma być wniesione, zakreślając na tej podstawie termin, o którym stanowi art. 223 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – O.p. Jeżeli data ta zostaje podana pełnomocnikowi przez osobę trzecią, z której pomocy pełnomocnik korzysta, winien on poddać ocenie prawidłowość określenia daty w oparciu o zwrotne potwierdzenie odbioru lub inne wiarygodne informacje, mając na względzie to, że ewentualny błąd w jej określeniu będzie obciążał jego, a ostatecznie także reprezentowaną przez niego stronę. Należy bowiem podkreślić, że pojęcie winy strony w uchybieniu terminu obejmuje swym zakresem działania bądź zaniechania pełnomocnika, a także działania osób trzecich upoważnionych przez pełnomocnika do dokonywania poszczególnych czynności, włącznie z czynnościami o charakterze czysto technicznym.

I SA/Gd 1421/14

Przepis Art. 107 § 2 pkt 2 O.p. który stanowi, że osoby trzecie odpowiadają również za odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych, nie można interpretować w oderwaniu od uregulowań zawartych w art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.). Nieprawidłowe jest orzekanie o odpowiedzialności wspólnika spółki za odsetki od zaległości podatkowych spółki jawnej naliczone w okresie od ogłoszenia upadłości spółki.

W sprawie dotyczącej kwestii odpowiedzialności solidarnej za zaległości podatkowe spółki wspólnika spółki jawnej Sąd wskazał, że w myśl art. 54 § 1 pkt 8 O.p. odsetek za zwłokę nie nalicza się w zakresie przewidzianym w odrębnych ustawach. Z treści art. 92 ust. 1 u.p.u.n. wynika, że z masy upadłości mogą być zaspokojone odsetki od wierzytelności, należne od upadłego za okres do dnia ogłoszenia upadłości. W sytuacji zatem ogłoszenia upadłości spółki, wierzyciel nie ma możliwości uzyskania odsetek od wierzytelności należnych od upadłego po dniu ogłoszenia upadłości. Skoro wierzyciel nie może się domagać od spółki tych odsetek, to nie można uznać, by mógł domagać się ich od osoby trzeciej, której odpowiedzialność jest in solidum i subsydiarna, prowadziłoby to bowiem do zwiększenia zakresu odpowiedzialności osoby trzeciej w porównaniu do odpowiedzialności podatnika.

I SA/Gd 735/13

Do powstania zobowiązania podatkowego w przypadku decyzji konstytutywnej, a więc tworzącej to zobowiązanie, niezbędne jest doręczenie decyzji przed upływem terminu przedawnienia, przy czym wystarczające jest zachowanie tego terminu przez organ pierwszej instancji.

Sąd uznał, że w rozpoznawanej sprawie decyzja Burmistrza Miasta z dnia 30 października 2012 r. wydana w wyniku uchylenia poprzednich decyzji tego organu, ustalająca skarżącemu zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości, doręczona została przed upływem terminu przedawnienia. Sąd podkreślił, że decyzja organu odwoławczego nie jest powtórny merytorycznym rozstrzygnięciem kreującym zobowiązanie podatkowe, lecz oznacza jedynie stwierdzenie, że decyzja organu pierwszej instancji, w wyniku której powstało zobowiązanie podatkowe, była zgodna z prawem.

I SA/Gd 274/15

Zgodnie z art. 199a § 1 – 3 O.p. organy podatkowe posiadają kompetencję do badania treści oświadczeń woli stron czynności cywilnoprawnych w tym także pod kątem ich pozorności. Oznacza to, iż organ podatkowy ma prawo dla celów podatkowych modyfikować ustalenia umowne stron (podatników) jedynie w przypadku stwierdzenia pozorności czynności prawnej oraz jedynie w zakresie w jakim

zmodyfikowane ustalenia umowne wynikają z ukrytej czynności prawnej. Jednocześnie przepis ten nie odwołuje się w żadnym fragmencie do klauzuli obejścia prawa. Ponieważ przepisy podatkowe nie zawierają własnej definicji pozorności oraz obejścia prawa, uzasadnione jest odwołanie się do przepisów kodeksu cywilnego.

Sąd stanął na stanowisku, że organ podatkowy może na podstawie art. 199a § 2 O.p. prawo dla celów podatkowych modyfikować ustalenia umowne stron (podatników) jedynie w przypadku stwierdzenia pozorności czynności prawnej oraz jedynie w zakresie, w jakim zmodyfikowane ustalenia umowne wynikają z ukrytej czynności prawnej. Przepis ten nie przewiduje klauzuli obejścia prawa. Sąd wskazał, że organ w sposób niewystarczający zbadał sprawę pod kątem pozorności kwestionowanej umowy sprzedaży udziałów, gdyż do wykazania pozorności czynności prawnej nie jest wystarczające stwierdzenie, że za radą prawnika strony tak ułożyły przebieg transakcji, aby zminimalizować obciążenia podatkowe.

I SA/Gd 391/14

W stanie faktycznym sprawy podatnik kwestionował przerwanie biegu terminu przedawnienia, wskazując, że zawiadomienie o zastosowaniu środka egzekucyjnego nie zostało doręczone w sposób prawidłowy, albowiem na zwrotnym poświadczeniu odbioru przesyłki, odbieranej na poczcie przez dorosłego syna podatnika, brak było informacji, że podjął się on oddania pisma adresatowi.

W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę ustanowiony w art. 149 O.p. wymóg zobowiązania się przez dorosłego domownika do oddania przesyłki adresatowi nie ma zastosowania, gdy mamy do czynienia z doręczeniem awizowanym, czyli sytuacją, w której odebranie przesyłki następuje w siedzibie urzędu pocztowego, po uprzednim zawiadomieniu adresata o nadejściu przesyłki. Przepis art. 150 O.p. nie ustanawia bowiem obowiązku w zakresie zobowiązania się przez podmiot odbierający przesyłkę na poczcie do doręczenia jej adresatowi.

I SA/Gd 683/15

W rozpoznawanej sprawie organ podatkowy odmówił organizacji pożytku publicznego wszczęcia postępowania w sprawie przekazania kwoty 1%, podatku wskazując, że przepisy prawa podatkowego nie zawierają normy prawnej, na podstawie której organ podatkowy może wydać decyzję o przekazaniu tego podatku na rzecz OPP albo też decyzję o odmowie takiego przekazania.

Sąd wskazał, że zasadność odmowy przekazania organizacji pożytku publicznego 1% podatku powinna być weryfikowana w ramach postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji, brak jest zatem podstaw do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania, w sytuacji gdy organizacja pożytku publicznego występuje z wnioskiem o wszczęcie postępowania i wydanie decyzji w przedmiocie przekazania jej 1% podatku.

I SA/Gd 816/15

Istota sporu sprowadzała się do oceny, czy organ podatkowy był uprawniony do naliczania odsetek za zwłokę za okres od dnia wszczęcia wobec spółki postępowania kontrolnego do dnia doręczenia decyzji organu pierwszej instancji. W ocenie skarżącej, postępowanie kontrolne prowadzone było w sposób przewlekły, a jego niezakończenie w ustawowym terminie nastąpiło z przyczyn leżących po stronie organu, w związku z tym nie można było uznać, że opóźnienie w wydaniu decyzji nie było okolicznością niezależną od organu.

Sąd wskazał, że podejmowanie działań przez organ podatkowy czy to z własnej inicjatywy, czy też w związku z wystąpieniem strony, jeśli jest ono zgodne z przepisami postępowania podatkowego, nie może być traktowane jako niezafatwienie sprawy

z przyczyn leżących po stronie organu. Również korzystanie przez stronę z jej uprawnień procesowych, w sposób niewskazujący na ich nadużywanie, nie może być poczytywane jako przyczynienie się do opóźnienia w załatwieniu sprawy.

I SA/Gd 1200/14

Rozpoznając sprawę Sąd stwierdził, że Dyrektor nie podważył skutecznie treści zwrotnego potwierdzenia odbioru, które jest dokumentem urzędowym, korzystającym z domniemania prawdziwości i zgodności z prawdą tego, co zostało w nim stwierdzone (art. 194 O.p.). Organ oparł się bowiem jedynie na wyjaśnieniach Poczty, które wobec braku innych dowodów (jak np. oświadczenia i zeznania pełnomocnika pocztowego o odmowie przyjęcia przesyłki, czy zeznania listonosza co do praktyki doręczania pism spółce oraz odmowy jej przyjęcia przez adresata), w ocenie Sądu nie obaliły domniemania wynikającego ze zwrotnego potwierdzenia odbioru, z którego nie wynika, aby adresat odmówił przyjęcia przesyłki. Przeciwnie, z potwierdzenia wynika, że pełnomocnik pocztowy odebrał sporną decyzję w późniejszym terminie. Pismo nie zostało zwrócone do nadawcy i pozostawione w aktach sprawy, co stanowi przesłankę uznania pisma za doręczone z dniem odmowy jego przyjęcia zgodnie z przepisem art. 153 O.p.

W dacie awizowania przesyłki zawierającej decyzję organu I instancji oraz w okresie, w którym przesyłka pozostawiona została do odbioru w placówce pocztowej, pełnomocnik pocztowy skarżącej odbierał inne pisma doręczane przez pocztę. Sąd uznał, za nieprawidłowe stanowisko organu, że w dacie awizowania przesyłki doszło do odmowy jej przyjęcia, zatem dniem jej doręczenia był ten dzień, a nie dzień jej faktycznego odbioru.

Fakt odbioru w dniu doręczania decyzji innych przesyłek nie może przesądzać, że doszło do odmowy odbioru przesyłki przez jej adresata.

I SA/Gd 477/15

Przewidziany przez ustawodawcę zakres i sposób realizacji ochrony prawnej związanej z interpretacją indywidualną przepisów prawa podatkowego odnosi się wyłącznie do interpretacji prawa przepisów materialnego mających związek z kształtowaniem obowiązku czy zobowiązania podatkowego. Przedmiotem interpretacji indywidualnej nie mogą być przepisy prawa proceduralnego i przepisy prawa materialnego nieodnoszące się wprost do zobowiązania lub skierowane do organów podatkowych (wtórne do zobowiązania, "techniczne" - jak w przedmiotowej sprawie).

Wnioskodawca, który pyta się o przepisy inne niż odnoszące się wprost do zobowiązania lub proceduralne, nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 14b ustawy Ordynacja podatkowa. Analizie powinien bowiem zostać poddany zarówno podmiot jak i przedmiot wniosku.

Skarżąca wystąpiła z wnioskiem o wydanie interpretacji co do przepisów proceduralnych, domagając się odpowiedzi na pytania dotyczące uprawnień organu kontrolującego przysługujących mu w toku prowadzonego postępowania kontrolnego. Przedmiotem wystąpienia w opisanym stanie faktycznym były zatem kwestie związane z przepisami postępowania podatkowego i kontrolnego, czyli przepisami, które nie kształtują skutków materialnoprawnych dotyczących zobowiązań podatkowych. Zakres żądania wnioskodawcy nie dotyczył kwestii odnoszących się bezpośrednio do sfery odpowiedzialności podatkowej Spółki (obowiązku podatkowego, zobowiązania podatkowego), zatem wniosek nie mógł być rozpatrzony w toku postępowania dotyczącego wydania interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego.

III SA/Gd 6/15

Sąd stwierdził nieważność decyzji organów obu instancji w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie podatku od towarów i usług podnosząc, iż wydanie przez Naczelnika Urzędu Celnego postanowienia o wznowieniu postępowania w ww. sprawie na podstawie art. 243 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa, a następnie wydanie przez ten organ decyzji wzruszającej ostateczną (dotychczasową) decyzję Dyrektora Izby Celnej i orzeczenie (na nowo) co do istoty sprawy na podstawie art. 245 § 1 pkt 1 O.p., stanowiło ewidentne naruszenie art. 244 § 1 O.p. w związku z powołanymi przepisami. Opisana wadliwość w działaniu organu I instancji nie została dostrzeżona przez organ odwoławczy, co – w realiach istniejącego w sprawie stanu faktycznego - stanowi rażące naruszenie art. 233 § 1 pkt 2 lit. b/ O.p. poprzez jego nie zastosowanie w sprawie.

III SA/Gd 61/15

Stwierdzając bezskuteczność zaskarżonej czynności w części dotyczącej odmowy zwrotu nadpłaty za wydanie kart pojazdów Sąd wskazał, że brak jest podstaw w stanie faktycznym i prawnym sprawy do zastosowania instytucji przedawnienia uregulowanej w art. 79 § 2 O.p. W ocenie Sądu do zwrotu kwoty nadpłaconej przed dniem 1 stycznia 2010 r. z tytułu opłaty za kartę pojazdu mają zastosowanie przepisy dotychczasowe. Obowiązujące od dnia 1 stycznia 2010 r. przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, wymuszające przez odesłanie do przepisów k.p.a. oraz O.p. decyzyjną formę rozstrzygnięcia w zakresie zwrotu opłaty za wydanie karty pojazdu jako niepodatkowej należności budżetowej, nie mogą mieć zastosowania do czynności dokonanych na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego, w tym także do czynności zwrotu opłaty pobranej przed wejściem w życie przepisów tej ustawy. Konsekwencją przyjętego powyżej stanowiska jest więc konieczność zachowania dotychczasowego trybu rozstrzygnięcia przez organ w przedmiocie zwrotu nadpłaty za kartę pojazdu w formie aktu lub czynności, na które następnie przysługuje skarga do sądu administracyjnego. To oznacza, iż tego rodzaju nadpłata nie jest nadpłatą w rozumieniu przepisów O.p. podatkowej i nie znajduje do niej zastosowania przepis, zgodnie z którym prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wygasa po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2013, poz. 267)

III SA/Gd 344/15

Sąd uchylił akt Prezydenta Miasta w przedmiocie wynagrodzenia za pełnienie obowiązków kuratora, wskazując, iż obowiązujące przepisy nie dają podstaw do wydania decyzji lub postanowienia w przedmiocie przyznania wynagrodzenia przedstawicielowi strony ustanowionemu na podstawie art. 34 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego. Uprawnienie do uzyskania wynagrodzenia jest nierozdzielnie związane z wykonywaniem powierzonych zadań, a zatem rozstrzygnięcie w tym przedmiocie pozostaje w zakresie administracji publicznej. Uprawnienie to wynika z przepisów prawa. Uznać należy, że przyznanie wynagrodzenia przedstawicielowi strony, ustanowionemu w trybie art. 34 § 1 k.p.a. stanowi akt z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, dotyczący uprawnień wynikających z przepisów prawa, inny niż decyzja lub postanowienie. Na akt tego rodzaju nie przysługuje zażalenie, a zatem pisma przedstawiciela strony organ administracji powinien traktować jako wezwanie do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego

wydanym aktem, poprzedzające wniesienie skargi na ten akt do sądu administracyjnego.

Wysokość wynagrodzenia oraz zasady i tryb jego przyznawania nie zostały unormowane w przepisach k.p.a. ani w przepisach szczególnych. W rolę przedstawiciela wyznaczonego przez sąd na podstawie art. 34 § 1 k.p.a. nie jest wpisany element dobrowolnej, bezinteresownej działalności społecznej.

Skoro skarżący był przedstawicielem osoby zobowiązanej, zaś postępowanie zmierzało do ustalenia wysokości zobowiązania z tytułu świadczeń alimentacyjnych wypłaconych uprawnionym, to w myśl rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - minimalna stawka reprezentującego stronę adwokata wynosi na podstawie § 18 pkt 1 lit. c) rozporządzenia 240 złotych. Odpowiednie zastosowanie tego przepisu może być podstawą ustalenia wysokości wynagrodzenia dla osoby będącej przedstawicielem wyznaczonym przez sąd na podstawie art. 34 § 1 k.p.a. Możliwość ta zachodzi również przy odpowiednim stosowaniu § 2 ust.1 powołanego rozporządzenia dla ustalenia wysokości zwrotu udokumentowanych wydatków poniesionych przez przedstawiciela w związku z wykonywaniem czynności w danej sprawie. Zdaniem Sądu nie ma przeszkód, aby kierować się przesłankami wskazanymi w § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej - o ile przedstawiciel będzie obowiązany do rozliczenia podatku od towarów i usług.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.)

I SAB/Gd 3/15

Rażącym naruszeniem prawa, w rozumieniu art. 149 § 1 ustawy p.p.s.a. jest stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można powiedzieć, bez potrzeby odwoływania się do szczegółowej oceny okoliczności sprawy, że naruszono prawo w sposób oczywisty. Jednakże, celem ustalenia, czy naruszenie prawa jest rażące, należy uwzględnić nie tylko proste zestawienie terminów rozpoczęcia postępowania i jego zakończenia, lecz także warunkowane okolicznościami materialnoprawnymi sprawy czynności, jakie powinien podjąć organ dążąc do merytorycznego rozstrzygnięcia konkretnej sprawy.

Przy ocenie zwłoki organu w załatwieniu sprawy nie można abstrahować od jej charakteru, w szczególności od stopnia zawikłaności i obszerności materiału dowodowego niezbędnego dla jej rozstrzygnięcia. Jeżeli postępowanie prowadzone jest w celu szybkiego i efektywnego gromadzenia materiału dowodowego, ale obiektywne trudności (np. sprawy z udziałem podmiotów ukrywających dowody swojego działania, podmiotów nie prowadzących rzeczywistej działalności, świadków, których adresy okazują się nieaktualne itp.) powodują niemożność dochowania terminu do załatwienia sprawy, nie może być kwalifikowane jako prowadzone z naruszeniem prawa.

II SA/Gd 58/15

Sąd uznał, że na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego umarżające postępowanie w sprawie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości jest nieuzasadniona, nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Sąd wskazał uchwałę z dnia 25 listopada 2013 r. (sygn. akt I OPS 12/13), w której Naczelny Sąd Administracyjny analizował postępowanie dotyczące aktualizacji opłaty

rocznej i stwierdził, że rozstrzygnięcie sporu o ustalenie wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste odbywa się w mieszanym trybie administracyjno-sądowym. Sprawa ta w istotnym zakresie nie zmienia swego charakteru przez przeniesienie jej do załatwienia przez organ administracji publicznej. W postępowaniu prowadzonym przez kolegium nie stosuje się przepisów dotyczących odwołań i zażaleń, co wskazuje na zamiar wyłączenia takich postanowień z możliwości ich odrębnego kwestionowania nie tylko w drodze zwykłych środków zaskarżenia przysługujących stronie w postępowaniu przed organem, ale także przez wniesienie na nie skargi sądowoadministracyjnej. W sprawie z wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości, można jedynie wnieść skargę do sądu administracyjnego na bezczynność (przewlekłe prowadzenie postępowania) samorządowego kolegium odwoławczego.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 1015 ze zm.)

I SA/Gd 57/15

Postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie może zawierać rozstrzygnięcia w sprawie kosztów egzekucyjnych. Właśnie dlatego ustawodawca przyznał zobowiązanemu prawo żądania wydania postanowienia w sprawie tych kosztów. To uprawniony podmiot (zobowiązany) decyduje o tym, czy z żądaniem takim wystąpić. Na realizację tego uprawnienia ustawodawca wyznaczył odpowiedni okres. Zobowiązany powinien znać przepisy prawa, zaś brak wiedzy w tym zakresie skutkuje niekorzystnymi dla zobowiązanego rozstrzygnięciami.

Zdaniem Sądu, skoro organ egzekucyjny dokonał błędnej kwalifikacji żądania zobowiązanego, bez uwzględnienia treści art. 64c § 7 i 8 u.p.e.a., to rzeczą organu drugiej instancji było wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia pierwszoinstancyjnego i umorzenie postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość. Żądanie wydania postanowienia, które z mocy ustawy nie podlega rozpatrzeniu, wobec upływu ustawowego terminu do jego wniesienia, nie jest podstawą do prowadzenia i merytorycznego rozpatrzenia takiej sprawy. Z tych przyczyn Sąd uznał, że organ odwoławczy prawidłowo uchylił postanowienie organu I instancji i umorzył w całości postępowanie w sprawie zwrotu należności pobranych z tytułu kosztów egzekucyjnych na żądanie zobowiązanego.

5. Ustawa z dnia 21 czerwca 1996 r. o urządach i izbach skarbowych (j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 578)

I SA/Gd 310/15

Nowa regulacja związana z utworzeniem tzw. dużych organów podatkowych ma zastosowanie wyłącznie do podatników i to nie wszystkich, a tylko tych, którzy spełniają kryteria wymienione w art. 5 ust. 9c cytowanej ustawy z dnia 21 czerwca 1996r. Skoro ustawodawca, nowelizując przepisy o właściwości miejscowej, ograniczył kompetencje tych organów wyłącznie do pewnych kategorii podatników, to nie można rozciągać działania tych organów na wszystkie osoby i podmioty podlegające odpowiedzialności z zakresu prawa podatkowego, takie jak np. płatnicy. Wyjątek od zasady terytorialności organów podatkowych, przewidziany w art. 5 ust. 9a ww. ustawy, dotyczy tylko podatników, i to jedynie określonych kategorii (tzw. dużych podatników).

WYDZIAŁ I

ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

1. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (j.t. z 2014 r., poz. 851)

I SA/Gd 661/15

W rozpoznawanej sprawie strona stała na stanowisku, że nadwyżka (agio) pomiędzy wartością objętych w Spółce udziałów, a ich wartością nominalną została przekazana automatycznie (z mocy prawa) na kapitał zapasowy. W związku z powyższym, zdaniem strony skarżącej, nie doszło do przysporzenia majątkowego, które winno być zaliczone do przychodów spółki handlowej jako osoby prawnej i nie podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych na podstawie art. 12 ust. 1 u.p.d.o.p.

Sąd rozpoznający sprawę wyraził pogląd, że w sytuacji gdy podatnik nie przekazał, wbrew art. 12 ust. 4 pkt 11 u.p.d.o.p., wartości stanowiącej nadwyżkę (agio) na kapitał zapasowy, to stanowi ona przychód podatnika podlegający opodatkowaniu na podstawie art. 12 ust. 1 u.p.d.o.p. Z treści art. 154 § 3 k.s.h. nie wynika bowiem, aby sam fakt powstania nadwyżki w wyniku objęcia udziałów po cenie wyższej od ich wartości nominalnej, skutkowało automatycznym (z mocy prawa) przekazaniem tej nadwyżki na poczet kapitału zapasowego.

I SA/Gd 531/15

Nadwyżka wartości rynkowej budynków nad kwotą zobowiązań z tytułu leasingu budynków ujętych przez wnioskodawcę w księgach rachunkowych na moment zakupu przedsiębiorstwa nie może zostać rozliczona jako koszt uzyskania przychodów poprzez odpisy amortyzacyjne od dodatniej wartości firmy, ani też jako koszt uzyskania przychodów w momencie poniesienia.

Skarżąca spółka nabyła przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ Kodeksu Cywilnego, które obejmowało m.in. prawa i obowiązki wynikające z umowy leasingu i dzierżawy nieruchomości. Wartość rynkowa środków trwałych w leasingu przejętych przez Spółkę była większa od wartości zobowiązań z nimi związanych. W wyniku transakcji kupna powstała dodatnia wartość firmy.

Spór w sprawie dotyczył problemu, czy w myśl przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych różnica między wartością środków trwałych w leasingu a wartością zobowiązań z tego tytułu, faktycznie zapłacona w cenie nabywanego przedsiębiorstwa, stanowić będzie dla skarżącej koszt uzyskania przychodów w momencie poniesienia, jako wydatek bezpośrednio związany z nabywanym przedsiębiorstwem. Sąd stwierdził, że do skutków podatkowych związanych z przejęciem składników majątkowych, zastosowanie mają przepisy prawa podatkowego, jednakże skutki te zdeterminowane zostały pojęciem "aktywów" w ujęciu rachunkowym. Skoro zatem w ramach nabytego przedsiębiorstwa skarżąca wstąpiła w wynikające z umów leasingu prawa i obowiązki korzystającego (leasingobiorcy), przejęty składnik majątkowy (środek trwały w leasingu) nie jest składnikiem majątku korzystającego, a różnica pomiędzy wartością środków trwałych w leasingu a wartością zobowiązań leasingowych, została zapłacona przez spółkę w cenie nabytego przedsiębiorstwa, pomniejszając wartość firmy, to nie będzie ona stanowiła kosztów uzyskania przychodów. W omawianym przypadku nastąpiło nabycie przedsiębiorstwa, a przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych przewidują uwzględnienie

tego typu wydatku w kosztach podatkowych jedynie poprzez odpisy amortyzacyjne dodatniej wartości firmy. Zatem nie ma żadnego uzasadnienia, by wywodzić, że nabywca przedsiębiorstwa ma prawo do odrębnego uwzględniania w kosztach podatkowych wydatków na poszczególne składniki majątkowe tego przedsiębiorstwa. Ustawodawca przewidział bowiem mechanizm, o którym mowa w art. 16g ust. 2 u.p.d.p.

I SA/Gd 1348/14

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że odsetki od kredytu zaciągniętego z przeznaczeniem na inwestycje, naliczone do dnia przekazania środka trwałego do używania zwiększają koszty wytworzenia danego środka trwałego (pośrednie koszty uzyskania przychodu poprzez instytucję amortyzacji); innymi słowy z mocy art. 16 ust. 1 pkt 12 u.p.d.p. odsetki od kredytów inwestycyjnych dnia oddania środka trwałego do używania nie stanowią bezpośredniego kosztu uzyskania przychodu.

Odsetki od kredytów inwestycyjnych mogą być zaliczone do bezpośrednich kosztów uzyskania przychodu dopiero gdy naliczenie ich następuje po oddaniu środka trwałego do używania, nie ma już bowiem możliwości zwiększenia wartości tego środka.

Dla określenia momentu zakończenia inwestycji nie ma znaczenia moment wprowadzenia odpowiednich środków do ewidencji środków trwałych, bowiem ustawodawca decydujące znaczenie przypisał momentowi faktycznego oddania tych środków do używania.

I SA/Gd 659/15

Przepis art. 9 ust. 1 ustawy u.p.d.p. stanowi, że podatnicy są obowiązani do prowadzenia ewidencji rachunkowej zgodnie z odrębnymi przepisami, w sposób zapewniający określenie wysokości dochodu (straty), podstawy opodatkowania i wysokości należnego podatku za rok podatkowy, a także do uwzględnienia w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych informacji niezbędnych do obliczania wysokości odpisów amortyzacyjnych zgodnie z art. 16a-16m. Odrębne przepisy, o których mowa w powołanym art. 9 ust. 1, to przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 ze zm.). W tej sytuacji jest rzeczą oczywistą, że użyte w art. 15 ust. 4e u.p.d.p. sformułowanie „dzień, na który ujęto koszty w księgach rachunkowych” należy odnieść do ksiąg rachunkowych prowadzonych według zasad określonych w ustawie o rachunkowości.

W konsekwencji ujęcie (zaksięgowanie) wydatku w księgach rachunkowych określa datę powstania kosztu podatkowego. Przepisy rachunkowe przesadzają o dacie poniesienia kosztu, z zastosowaniem rezerw i biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów. Wydatek może być zakwalifikowany do kosztów uzyskania przychodów, jeżeli spełnia wymogi określone w ustawie podatkowej, ale w czasie koszt ten jest ujawniony poprzez jego zaksięgowanie w księgach rachunkowych.

Faktycznej daty zapisu nie należy utożsamiać z dniem poniesienia kosztu, o którym mowa w art. 15 ust. 4e u.p.d.p. Faktyczna data zapisu w księgach rachunkowych nie powinna zmieniać samej klasyfikacji, jak i momentu klasyfikacji danego wydatku, jako kosztu w rozumieniu art. 15 ust. 4e ww. ustawy, ponieważ faktyczna data zapisu w księgach jest datą technicznego wprowadzenia informacji do systemu, a nie datą ujęcia kosztu - nawet pomimo tego, że będzie zwykle późniejsza niż data operacji, której dotyczy. Ze względu na to, że koszt uzyskania przychodu w prawie podatkowym jest kategorią samoistną, samo zaksięgowanie wydatku nie jest tożsame z uznaniem za koszt uzyskania przychodu, jak też sposób rozliczania kosztów w ustawie o rachunkowości nie decyduje o sposobie kwalifikowania do kosztów uzyskania przychodów w prawie podatkowym w rozumieniu art. 15 ust. 4d i 4e u.p.d.p.

2. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.)

I SA/Gd 1182/15

W przedmiotowej sprawie podatniczka środki uzyskane ze sprzedaży nieruchomości przeznaczyła na nabycie innego lokalu mieszkalnego, z tym że nabycie miało miejsce przed otrzymaniem środków pieniężnych z tytułu zbycia nieruchomości. W związku z powyższym organ uznał, iż otrzymanie środków ze sprzedaży nieruchomości dopiero po nabyciu nowego lokalu mieszkalnego nie uprawnia do zastosowania ulgi w podatku dochodowym od osób fizycznych.

Sąd wyraził pogląd, że warunkiem zwolnienia przychodu ze sprzedaży nieruchomości na podstawie art. 21 ust.1 pkt 131 w zw. z art. 21 ust. 25 lit. a u.p.d.o.f. jest, aby był on wydatkowany w określonym czasie tj. w ciągu dwóch lat od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło odpłatne zbycie a ponadto musi on zostać przeznaczony na jeden z celów enumeratywnie wymienionych w ustawie. Z przepisów powyższych nie można natomiast wywodzić, że pomiędzy datą uzyskania przychodu z tytułu zbycia nieruchomości a datą nabycia nowego lokalu mieszkalnego musi zachodzić zależność czasowa tego rodzaju, że nabycie nowego lokalu mieszkalnego nie może nastąpić wcześniej niż uzyskanie przychodu ze sprzedaży nieruchomości.

I SA/Gd 492/15

Wartość nominalna wierzytelności o zapłatę odsetek od udzielonej pożyczki jest kosztem poniesionym w celu uzyskania przychodu z tytułu jej sprzedaży w rozumieniu art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Spór w sprawie dotyczył możliwości uznania za koszt uzyskania przychodu ze sprzedaży wierzytelności o zapłatę odsetek z tytułu udzielonej pożyczki wartości nominalnej tej wierzytelności. Zdaniem organów wartość naliczonych do dnia sprzedaży wierzytelności odsetek od udzielonych przez podatnika pożyczek nie stanowi kosztu uzyskania przychodu z praw majątkowych w rozumieniu art. 22 ust. 1 u.p.d.o.f., nie występuje bowiem element poniesienia jakiegokolwiek wydatku/kosztu, czy też zmniejszenia aktywów podatnika bądź zwiększenia jego strat. Sąd poglądu tego nie podzielił, uznając, że „poniesienie kosztu” nie wiąże się wyłącznie z faktycznym poniesieniem przez podatnika określonego wydatku (w rozumieniu wypływu wartości pieniężnych z jego majątku), lecz również z czynnościami skutkującymi jakimkolwiek zmniejszeniem jego aktywów czy też zwiększeniem strat obecnie lub w przyszłości.

I SA/Gd 428/15

Na skutek wniesienia aportu do spółki osobowej wspólnik otrzymuje szereg uprawnień o charakterze majątkowo-osobowym, które jednak nie stanowią ceny za wniesienie aportu i dlatego czynność taka nie jest czynnością odpłatną. W takiej sytuacji spółka nie ponosi wydatku w rozumieniu powyżej opisanym na nabycie tychże udziałów. Jej majątek nie pomniejsza się na ich nabycie. Nie dochodzi do rozchodu środków pieniężnych, ani też jej majątku rzeczowego. Przyznanie uprawnień do kierowania spółką oraz określonych praw majątkowych opisanych umową spółki bądź zawartych w kodeksie spółek handlowych nie wyczerpuje pojęcia wydatku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 38 u.p.d.o.f.

3. Ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne (j.t. Dz. U. z 1998 r., Nr 144, poz. 930 ze zm.)

I SA/Gd 1249/14

W razie zawiadomienia o zmianach, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. b u.p.z.d., zmiana wysokości podatku w formie karty podatkowej następuje poczynając od miesiąca, w którym zaszły okoliczności powodujące zmianę. Datą, od której podatnikowi przysługuje prawo do obniżonej stawki karty podatkowej, nie jest data powiadomienia organu o zaistniałych zmianach, lecz data, od której zaistniały okoliczności powodujące tę zmianę.

W sprawie bezsporne było, że skoro podatnik w dniu 8 maja 2014 r. poinformował Naczelnika Urzędu Skarbowego o wydanym w dniu 29 kwietnia 2014 r. przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności orzeczeniu o lekkim stopniu niepełnosprawności, to nabył prawo do obniżki stawki karty podatkowej o 20% na podstawie art. 27 ust. 1 pkt 2 u.p.z.d. Spór dotyczył tego, od jakiej daty obniżka powinna mieć zastosowanie. Zdaniem organu właściwą datą był dzień 8 maja 2014 r., kiedy to organ został poinformowany o fakcie wydania wobec podatnika stosownego orzeczenia. Zdaniem organu brak było podstaw do zastosowania obniżki stawki karty podatkowej od stycznia 2014 r. - o co wnosił podatnik w odwołaniu - gdyż w tej dacie nie istniał dokument uprawniający go do ulgi.

Sąd uznał, że organ naruszył art. 37 u.p.z.d. Zgodnie z tym przepisem w razie zawiadomienia o zmianach, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. b, zmiana wysokości podatku w formie karty podatkowej następuje poczynając od miesiąca, w którym zaszły okoliczności powodujące zmianę (...). Zmianą, o której organ został powiadomiony, było wydanie wobec skarżącego przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności orzeczenia o zaliczeniu do lekkiego stopnia niepełnosprawności, natomiast okolicznością, która spowodowała tę zmianę był właśnie stan niepełnosprawności, istniejący - jak wynika z powyższego orzeczenia - od dnia 2 grudnia 2013 r. Zajęte zatem w tej sprawie stanowisko organu, że datą, od której przysługuje stronie obniżona wysokość stawki karty podatkowej jest data zawiadomienia organu o orzeczeniu orzekającym wobec skarżącego lekki stopień niepełnosprawności, nie znajduje oparcia w jednoznacznej treści art. 37 u.z.p.d.

4. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (j.t. Dz.U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.)

I SA/Gd 213/15

Podatnik nie może zostać pozbawiony prawa do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktur wystawionych przez dostawcę, z tej tylko przyczyny, że dostawca dopuścił się naruszenia przepisów normujących podatek od wartości dodanej. Podatnik mógłby zostać pozbawiony prawa do odliczenia podatku naliczonego od podatku należnego, gdyby organy podatkowe dowiodły na podstawie obiektywnych okoliczności, iż wiedział on lub powinien był wiedzieć, że jego dostawca dopuścił się naruszenia przepisów o podatku od wartości dodanej. Nie można wymagać od podatnika w każdej sytuacji podejmowania czynności sprawdzających, czy jego dostawca nie dopuszcza się naruszenia przepisów normujących podatek od wartości dodanej, bowiem nie należy to do jego obowiązków.

W ocenie Sądu organy nie przytoczyły dowodów, które wskazują w sposób niebudzący wątpliwości, że skarżąca mogła zdawać sobie sprawę z przestępczego charakteru transakcji. W tym zakresie nie było wystarczające wskazanie zawierania transakcji z nieznanym wcześniej podmiotem, dokonywania znacznych wpłat za towar

czy utrzymywanie jedynie pośredniego kontaktu na etapie późniejszej współpracy (telefonicznie, fax, mail), jak również niewielkiej w odniesieniu do wartości dostaw zaległości w uregulowaniu nadpłaty czy darmowego adresu elektronicznego. Również fakt, że siedziba Spółki mieściła się w jednopokojowym biurze, w którym zainstalowano dwa komputery, drukarkę, telefon i zatrudniano jedną osobę, przy uwzględnieniu faktu, że paliwo transportowane było bezpośrednio z bazy paliw, w normalnych warunkach nie mogło wzbudzić wątpliwości, co do podmiotu dostawcy, tym bardziej, że różnica w cenie paliwa w porównaniu z innymi dostawcami była nieznaczna. Wskazane działania i okoliczności nie wykraczają poza powszechną, spotykaną praktykę obrotu gospodarczego.

I SA/Gd 1190/14

Jednostki samorządu terytorialnego są podatnikami podatku od towarów i usług jedynie w zakresie czynności, które mają charakter cywilnoprawny, to znaczy, że są przez nie realizowane na podstawie umów cywilnoprawnych. Tylko w tym zakresie ich czynności mają charakter działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy.

Pobór i windykacja opłaty parkingowej stanowią czynności związane z wykonywaniem zadań publicznych nałożonych odrębnymi przepisami (przepisami ustawy o drogach publicznych), zatem wnioskodawca, który wykonuje te czynności jako organ władzy publicznej, nie może być uznany za podatnika podatku od towarów i usług. W konsekwencji, pobierane i windykacja opłaty za parkowanie w miejscach zlokalizowanych w obrębie dróg publicznych (gminnych), jako daniny publicznej, nie podlegają przepisom ustawy o podatku od towarów i usług.

I SA/Gd 1402/14

Wykonywanie czynności polegających na prowadzeniu spraw spółki komandytowej przez jej komplementariusza za wynagrodzeniem jest usługą w rozumieniu art. 8 ustawy o podatku od towarów i usług, wykonywaną przez podatnika prowadzącego samodzielnie działalność gospodarczą, a w konsekwencji podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

I SA/Gd 733/15.

Nieprawidłowe jest stanowisko, zgodnie z którym w sytuacji przeznaczenia inwestycji dla czynności opodatkowanych przy wcześniejszym wykorzystaniu jej do czynności nieopodatkowanych (pozostających poza zakresem ustawy o podatku od towarów i usług), podatnikowi nie przysługuje prawo do korekty podatku naliczonego związanego z nabyciem towarów i usług potrzebnych do wytworzenia inwestycji z uwagi na nieistnienie podatku, który można w drodze korekty odliczyć. Stanowisko takie nie uwzględnia bowiem zasady neutralności podatku VAT i jednocześnie narusza przepis art. 91 ust. 7 ustawy.

W sytuacji gdy Gmina nie nabywała towarów i usług niezbędnych do wytworzenia infrastruktury, do działalności gospodarczej a następnie rozpoczęła wykorzystywanie tej infrastruktury do opodatkowanej działalności gospodarczej (dzierżawa), przysługuje jej prawo do korekty podatku naliczonego związanego z nabyciem towarów i usług potrzebnych do wytworzenia inwestycji.

I SA/Gd 478/15

Rozpoznawana sprawa dotyczyła możliwości dokonania korekty podstawy opodatkowania i należnego podatku od towarów i usług w przypadku braku zapłaty kwot należnych spółce akcyjnej z tytułu dostaw dokonywanych na rzecz osób fizycznych niebędących podatnikami podatku VAT.

Przepis art. 89a ustawy VAT w zakresie, w jakim określa warunki uprawniające do obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług w sytuacji stwierdzenia nieściągalności wierzytelności, nie jest niezgodny z art. 90 ust. 1 Dyrektywy 112. Przywołany przepis Dyrektywy 112 określa w sposób ogólny podstawę opodatkowania, nie wskazując przy tym szczegółowych zasad lub ograniczeń dla państw członkowskich w celu jego implementacji, w tym dotyczących korygowania tej podstawy. Państwo członkowskie wprowadzając mechanizm obniżenia podstawy opodatkowania ma zatem możliwość określenia warunków stosowania tego mechanizmu.

I SA/Gd 606/15

Dla zastosowania preferencyjnej stawki podatku VAT w stosunku do wewnątrzwspólnotowej dostawy towaru istotny jest nie tylko sam fakt dokonania fizycznego wywozu towaru na terytorium państwa członkowskiego, ale także to, aby dostawa była dokonywana na rzecz tego podmiotu, który wskazywany jest jako nabywca w dokumentach mających potwierdzać tę dostawę.

Podatek od towarów i usług jest podatkiem opartym o zasadę terytorialności, co oznacza, że podatek ten jest pobierany od czynności wykonywanych na terytorium danego kraju. Stawka zerowa w wewnątrzwspólnotowej dostawie oznacza rezygnację państwa z podatku od czynności dostawy (sprzedaży) z uwagi na domniemanie, że podatek będzie należny w kraju siedziby podmiotu nabywającego. Identyfikacja nabywcy, jako zarejestrowanego podatnika VAT dla celów tych transakcji służy prawidłowemu poborowi podatku, zapobiega podwójnemu opodatkowaniu i unikaniu opodatkowania.

I SA/Gd 197/15

Skarżąca spółka wystawiła w dniu 1 października 2012r. na rzecz podmiotu fakturę, która następnie skorygowała w dniu 31 października 2012 r., ponieważ usługi opisane na fakturze pierwotnej nie zostały faktycznie wykonane. Podmiot X otrzymał w styczniu 2013r. zwrot podatku wynikającego z faktury pierwotnej. W dniu 22 października 2013 r. wydana została wobec podmiotu X decyzja, w której stwierdzono, że zwrot ten był nienależny i stanowi zaległość podatkową. Spółka dokonała odpowiednich korekt deklaracji, jednak odbiorca faktury podmiot X nie skorygował rozliczenia podatku od towarów i usług za październik 2012r. w związku z otrzymaniem korekty faktury pierwotnej i nie uregulował zaległości podatkowej powstałej w wyniku wydanej dla niej decyzji. Skarżąca spółka, wobec której organ w związku z wystawieniem na rzecz podmiotu X faktury z dnia 1 października 2012 r. orzekł o obowiązku uiszczenia na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy o VAT podatku w niej wykazanego, podnosiła, że organ podatkowy powinien najpierw przebadać zamiar i ukierunkowanie działań wystawcy faktury, aby orzec o jego dobrej wierze lub jej braku, a dopiero w przypadku uznania braku dobrej wiary podatnika winien przejść do badania ewentualnego istnienia ryzyka uszczuplenia dochodów Skarbu Państwa. Z argumentacją tą nie zgodziły się organy podatkowe, a ocenę tę podzielił Sąd.

I SA/Gd 685/15

Skarżąca spółka w ramach prowadzonej działalności nabywa m.in. usługi noclegowe oraz usługi gastronomiczne, z których korzystają jej pracownicy oraz pracownicy spółek z grupy kapitałowej, do której skarżąca należy. Spółka odsprzedaje zakupione usługi noclegowe oraz usługi gastronomiczne na rzecz spółek z grupy kapitałowej, które to spółki są podatnikami podatku VAT.

Sąd stanął na stanowisku, że skoro przedmiotem refakturowania jest usługa pierwotna, a zgodnie z art. 19a ustawy o VAT obowiązek podatkowy powstaje z chwilą dokonania dostawy towarów lub wykonania usługi, z zastrzeżeniem ust. 5 i 7-11, art. 14 ust. 6, art. 20 i art. 21 ust. 1, to obowiązek podatkowy dla usług noclegowych i gastronomicznych, będących przedmiotem nabycia przez Spółkę, a następnie odsprzedaży, powstanie z chwilą faktycznego wykonania tych usług, a nie uzgodnienia warunków odsprzedaży usług przez Spółkę i podmiot, na rzecz którego dokonuje odsprzedaży.

5. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 849)

I SA/Gd 963/15.

Organy jednostek samorządu są uprawnione do określania warunków korzystania ze zwolnienia w podatku od nieruchomości oraz skutków ich niedotrzymania.

Organ nadzoru zakwestionował zapisy uchwały Rady Miasta, uznając, że wprowadzają one sankcje w postaci utraty prawa do tego zwolnienia, które nie są przewidziane ustawami. Obowiązek zapłaty podatku nie jest sankcją. W przypadku naruszenia warunków do korzystania ze zwolnień podatkowych stanowi on konsekwencję prawną naruszenia tych obowiązków i powrót do zasady powszechności opodatkowania. Naruszenie wymogów zwolnienia powoduje pozbawienie podatnika pewnych preferencji czy przywilejów podatkowych, zatem nie można zgodzić się z twierdzeniem, że tak rozumianej sankcji nie przewidują przepisy prawa. Powyższe wynika z art. 84 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków określonych w ustawie. Zasadą jest powszechność opodatkowania, więc brak podstaw do uznania, że ustanowienie przez Radę Miasta, w ramach autonomii prawodawczej w zakresie wprowadzania zwolnień przedmiotowych w podatku od nieruchomości, warunków skorzystania ze zwolnienia, stanowi sankcję podatkową nieprzewidzianą przepisami prawa. Zdaniem składu orzekającego taka interpretacja art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych pozbawiłaby jednostkę samorządu terytorialnego określonego granicami ustawy władztwa podatkowego.

I SA/Gd 1196/14.

Podstawowym kryterium decydującym o uznaniu przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości za związane z działalnością gospodarczą, jest sam fakt ich posiadania przez przedsiębiorcę, przy czym bez znaczenia pozostaje okoliczność, czy przedsiębiorca grunty te, budynki bądź budowle faktycznie wykorzystuje dla celów działalności gospodarczej.

Sąd stwierdził brak podstaw do uznania za "względy techniczne" wykorzystywania nieruchomości sezonowo ze względu na występujące przez część roku niesprzyjające warunki atmosferyczne. Działanie sił przyrody, nie wiąże się z warunkami technicznymi.

Zaniechanie eksploatacji przez część roku posiadanych przez skarżącego nieruchomości nie stanowi zmiany sposobu wykorzystywania budynku czy gruntu, o jakim mowa w art. 6 ust. 3 u.p.o.l. Wykładnia językowa oraz systemowa powyższego przepisu nie uprawnia do przyjęcia, aby fakt wykonywania działalności gospodarczej jedynie w sezonie, ze względu na panujące warunki atmosferyczne, powodował konieczność różnicowania stawek opodatkowania. Posiadane przez podatnika nieruchomości pozostają przez okres całego roku związane z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, nie są wykorzystywane w żaden inny sposób, a fakt,

iż przez kilka miesięcy "oczekują" na nadejście sezonu, nie stanowi przesłanki umożliwiającej przychylenie się ku stanowisku skarżącego. Bez znaczenia pozostaje również fakt, że skarżący uzyskuje dochód z przedmiotowej nieruchomości sezonowo.

I SA/Gd 1461/14

Spór w sprawie związany był z opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości budynku, który przez podatników wykorzystywany był na cele prowadzenia prywatnego domu opieki. Zdaniem podatników, funkcja, jaką pełni ten budynek, tj. m.in. zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych pensjonariuszy przebywających w tym budynku, decyduje o jego mieszkalnym charakterze, a zatem winien on zostać opodatkowany niższą stawką podatku od nieruchomości, przewidzianą dla budynków mieszkalnych, a nie dla budynków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Sąd w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że zróżnicowanie stawek podatku od nieruchomości pozostaje w związku z celami, którym służy majątek nieruchomy znajdujący się we władaniu podatnika. Ustawodawca stosuje wyższą stawkę podatku w sytuacji gdy uznaje, że jest to majątek służący celom gospodarczym podatnika, a niższą, gdy ma on zaspakajać inne jego potrzeby np. mieszkaniowe. Istota opodatkowania wyższą stawką podatku tych nieruchomości, które znajdują się we władaniu podatnika będącego przedsiębiorcą sprowadza się do tego, że stawkę tę stosuje się w odniesieniu do nieruchomości, które przeznaczone są na cele prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej, a zatem do nieruchomości służących uzyskiwaniu zarobku. Dotyczy to również budynków przeznaczonych lub zajmowanych na cele mieszkalne, jeżeli budynek taki jest związany z prowadzoną działalnością gospodarczą, a zatem jest źródłem przychodu podatnika z tej działalności.

I SA/Gd 22/15

Spór w sprawie dotyczył zasadności odmowy wszczęcia postępowania w związku ze złożeniem przez podatników podatku od nieruchomości będących osobami fizycznymi wniosku o stwierdzenie nadpłaty w tym podatku, w sytuacji gdy w obrocie prawnym istnieją ostateczne decyzje ustalające osobie fizycznej wysokość zobowiązania podatkowego.

Sąd rozpoznający sprawę wyraził pogląd, że nie może toczyć się postępowanie w sprawie stwierdzenia nadpłaty w podatku od nieruchomości należnego od osoby fizycznej, którego podstawą jest wniosek tej osoby o stwierdzenie nadpłaty, albowiem przepisy nie przewidują uprawnienia do złożenia takiego wniosku. W sytuacji gdy osoba fizyczna złoży do organu wniosek o stwierdzenie nadpłaty należnego od niej podatku od nieruchomości, organ na podstawie art. 165a § 1 Ordynacji podatkowej obowiązany jest wydać postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

6. Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 752)

I SA/Gd 18/15

Dokonując analizy przesłanek pozwalających skorzystać z uprawnienia przewidzianego w art. 107 ust. 1 u.p.a. nie można tracić z pola widzenia, że to faktyczne dokonanie we własnym imieniu dostawy wewnątrzspółnotowej samochodu osobowego, od którego akcyza została zapłacona w kraju, oraz udokumentowanie tego faktu stosownymi dowodami z dokumentów stanowi warunek realizacji prawa do jej zwrotu, nie zaś okoliczność w postaci naliczenia i zapłaty podatku akcyzowego.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie skarżąca spółka nie podważyła faktu, że niemiecki nabywca samochodów dokonał ich odbioru od sprzedawcy - tj. od skarżącej spółki - co nastąpiło przy wykorzystaniu środka transportu zapewnionego przez kupującego i na jego koszt, i jednocześnie potwierdza, że nie była zleceniodawcą tegoż transportu (tj. przemieszczenia wyrobów akcyzowych z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego). W stanie faktycznym sprawy brak było podstaw, aby podważać prawidłowość decyzji ostatecznej odmawiającej skarżącej spółce zwrotu akcyzy z tytułu wewnątrzwspólnotowej dostawy samochodów osobowych w związku z niespełnieniem przesłanek określonych w przepisie art. 107 ust. 1 u.p.a.

I SA/Gd 1574/14

Zmiana wnętrza samochodu dokonana w celu przystosowania pojazdu do indywidualnych potrzeb użytkowych (np. wyjęcie kanapy pasażerskiej i umieszczenie tam klatki do przewozu zwierząt) nie stanowi czynności ingerujących w konstrukcję samochodu, a więc nie prowadzi do zmiany jego przeznaczenia („zasadniczo do przewozu osób”). Zbudowanie pojazdu na podwoziu/nadwoziu samochodu osobowego wskazuje, że samochód ten nie mógł służyć wyłącznie do transportu towarowego, jak wymaga tego brzmienie pozycji CN 8704 (pojazdy mechaniczne do transportu towarów), ale służy głównie do przewozu osób. Obiektywne cechy pojazdu, wynikające z wyglądu, konstrukcji i przeznaczenia, świadczą o jego przeznaczeniu do przewozu osób i tym samym klasyfikacji do kodu CN 8703.

W ocenie Sądu również czasowy demontaż siedzeń czy pasów bezpieczeństwa nie wpływa na zmianę przeznaczenia pojazdu. Odwracalność tego rodzaju przeróbek świadczy o ich tymczasowości; tego rodzaju zmiany mają charakter krótkotrwały i nie powodują zmiany zasadniczego przeznaczenia samochodu do przewozu osób. Ponowne przystosowanie do korzystania głównie do przewozu osób odbywa się bowiem wyłącznie przez demontaż elementów istotnych dla przewozu towarów oraz montaż siedzeń i pasów bezpieczeństwa w tylnej części samochodu. Zmiany te *de facto* stanowią przywrócenie pierwotnych cech pojazdu umożliwiających korzystanie z niego głównie do przewozu osób i nie wymagają ingerencji w konstrukcję samochodu.

Specyficzna adaptacja samochodu dla potrzeb przewozu psów nie ma wpływu na obniżenie jego wartości. Taka adaptacja może być atrakcyjna dla specyficznego kręgu odbiorców. Ewentualny zaś powrót do pierwotnego stanu tego samochodu jest prostym zabiegiem demontażu klatki i montażu kanapy.

7. Ustawa z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz.U. z 2015 r., poz. 86)

I SA/Gd 491/15

Dokonując ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę określenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku od spadków i darowizn, organy podatkowe zobowiązane są kierować się treścią zapisów wynikających z księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości wchodzącej w skład spadku. Swoisty nakaz kierowania się domniemaniem wynikającym z wpisu w księdze wieczystej zobowiązuje organ do uwzględniania danych zawartych w tej księdze, chyba że zostaną one zmienione w drodze orzeczenia sądu powszechnego. W przypadku bowiem, gdy nieruchomość ma urzędową księgę wieczystą, treść księgi rozstrzyga o kwestiach prawnych dotyczących takiej nieruchomości.

8. Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 121)

I SA/Gd 1460/14

Błędne jest stanowisko, że z przepisu art. 28 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynikała możliwość umorzenia odsetek od należności tylko w przypadku umorzenia należności głównej.

Przepis art. 28 ust. 4 u.s.u.s. nie dotyczy dopuszczalności umarzania odsetek – te kwestie reguluje art. 28 ust. 1. Przepis art. 28 ust. 4 u.s.u.s. wprowadza jedynie "rozszerzony" skutek umorzenia składek. Umorzenie składek powoduje z mocy prawa umorzenie także innych "należności z tytułu składek" wskazanych w art. 24 ust. 2 tj. odsetek za zwłokę, kosztów egzekucyjnych, kosztów upomnienia i dodatkowej opłaty. Nie oznacza to jednak, że umorzenie innych niż składki należności jest możliwe tylko w wypadku umorzenia samych składek. Przeciwnie, nawet wtedy, gdy umorzenie samych składek jest niedopuszczalne, możliwe jest, gdy zachodzą warunki umorzenia wymienione w u.s.u.s., umorzenie innych "należności z tytułu składek".

Uznać należy, że art. 28 u.s.u.s. pozwala na umorzenie samych odsetek za zwłokę od wskazanych w nim składek, jak i od składek wskazanych w art. 32 tej ustawy. Jest to zgodne z regułą wykładni, że jeżeli wolno umorzyć więcej, to tym bardziej wolno mniej. Wnioskodawca ma pełną swobodę w wyborze należności, których umorzenia się domaga; może zatem domagać się umorzenia w całości lub w części niektórych tylko składek, samych odsetek, dodatkowej opłaty, kosztów upomnienia lub kosztów egzekucyjnych, może łączyć swoje żądania w ramach tych należności, przy czym jeśli umorzone zostaną składki to z mocy prawa umorzeniu ulegają również te należności z nimi związane, o których mowa jest w art. 28 ust. 4 u.s.u.s., tj.: odsetki za zwłokę, koszty upomnienia i dodatkowa opłata.

9. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2012 r., poz. 391 ze zm.)

I SA/Gd 1240/14

Skarżący wniósł skargę na uchwałę rady gminy w przedmiocie stawek opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Skarżący nie kwestionował, że przyjęte na terenie gminy stawki opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie są zawyżone w stosunku do ponoszonych przez gminę ogólnych kosztów funkcjonowania systemu, twierdził jednak, że obciążająca go jako właściciela nieruchomości letniskowej opłata jest dużo wyższa niż opłaty obciążające właścicieli nieruchomości stale zamieszkiwanych w przeliczeniu na jeden odebrany pojemnik oraz że opłata ta jest wyższa niż wynika to z rzeczywistych kosztów funkcjonowania systemu gospodarowania odpadami komunalnymi pochodzącymi z jego nieruchomości, co jest sprzeczne z zasadą komplementarności opłaty.

Sąd stanął na stanowisku, że z art. 6r ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wynika, że wprowadzone opłaty mają pokrywać koszty funkcjonowania całego systemu gospodarowania odpadami komunalnymi. Oznacza to, że opłata obciążająca daną nieruchomość nie zawsze będzie stanowiła równowartość kosztów gospodarowania odpadami pochodzącymi z tej konkretnej nieruchomości. Właściciel nieruchomości zobowiązany jest uczestniczyć w kosztach funkcjonowania całego systemu gospodarowania odpadami komunalnymi.

10. ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 626)

I SA/Gd 690/15

Przedmiotem sporu w sprawie była kwestia zasadności stwierdzenia nadpłaty w podatku od czynności cywilnoprawnych zapłaconego w związku z przymusowym odkupem akcji dokonanym w trybie art. 418¹ k.s.h., który - zdaniem skarżącej – nie spełnia warunków uznania za umowę sprzedaży bądź za inną czynność cywilnoprawną, wskazaną w katalogu zawartym w art. 1 ust. 1 u.p.p.c.

Sąd wyraził pogląd, że dokonywany w trybie art. 418¹ ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 ze zm.) przymusowy odkup akcji nie stanowi umowy sprzedaży w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a u.p.p.c.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 ze zm.)

W sprawach **II SA/Gd 117/15** i **II SA/Gd 648/14** wskazano, że ogrodzenie, które jest urządzeniem budowlanym, wymaga zgłoszenia w sytuacji, gdy budowane jest oddzielnie tak przed jak i po wzniesieniu obiektu budowlanego, któremu ma służyć. W takiej bowiem sytuacji należy je traktować jako odrębny obiekt budowlany, wymagający osobnego zgłoszenia. Stąd też samowolne wybudowanie ogrodzenia, bez wymaganego zgłoszenia uzasadnia przeprowadzenie przez organ nadzoru procedury zmierzającej do legalizacji tego obiektu w trybie art. 49b ust. 2 i ust. 3 ustawy Prawo budowlane. Okoliczność, że nieruchomości przed wybudowaniem ogrodzenia była już zabudowana, nie uzasadnia natomiast zastosowania art. 51 Prawa budowlanego. Urządzenia budowlane wznoszone wraz z obiektem budowlanym, z którym są związane w sposób funkcjonalny, powinny zostać objęte tym samym pozwoleniem na budowę nawet w przypadku, gdyby dla ich oddzielnego wzniesienia wymagane było jedynie dokonanie zgłoszenia.

W sprawie **II SA/Gd 796/14** Sąd stwierdził, że w sytuacji gdy postanowienie nakładające obowiązek dostarczenia ocen technicznych lub ekspertyz, na podstawie art. 81c ust. 2 Prawa budowlanego, zostało wydane w toku postępowania prowadzonego w trybie art. 50 i art. 51 ustawy Prawo budowlane, strony tego postępowania uprawnione są do wniesienia zażalenia na to postanowienie. Z brzmienia art. 81c ust. 2 wynika, że obowiązek dostarczenia ocen technicznych lub ekspertyz może być nałożony wyłącznie na: uczestników procesu budowlanego, właściciela lub zarządcę obiektu budowlanego. Ponieważ jest to jedynie postanowienie „wpadkowe”, wydawane w toku innego, „głównego” postępowania, to stronami postępowania w momencie wydawania tego postanowienia nadal będą strony postępowania „głównego”, w ramach którego to postanowienie jest wydawane.

W sprawie **II SA/Gd 104/15** zajęto stanowisko, że organ nieprawidłowo nałożył obowiązek przewidziany w art. 81c ust. 2 Prawa budowlanego na wszystkich właścicieli zabudowy szeregowej, traktując ich jak współwłaścicieli. Każdy budynek w zabudowie szeregowej stanowi przedmiot odrębnej własności. Każda z nieruchomości gruntowych zabudowanych zabudową szeregową miała innych właścicieli. Zgodnie z zasadą superficies solo cedit wyrażoną w art. 48 kodeksu cywilnego budynki i inne urządzenia trwale związane z gruntem stanowią jego część składową, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zatem obowiązek sporządzenia opinii nie mógł być nałożony na uczestników

postępowania solidarnie, nie są oni bowiem współwłaścicielami przedmiotowych budynków. Oceny tej nie może zmienić okoliczność, że budowa wskazanych budynków stanowiła jedną inwestycję, albowiem po jej zrealizowaniu, każdego z właścicieli oddzielnie obciążają obowiązki wynikające z Prawa budowlanego w zakresie utrzymania obiektu we właściwym stanie technicznym i prawidłowego użytkowania określone w art. 61 i art. 5 ust. 2 Prawa budowlanego.

Sprawa II SA/Gd 42/15 dotyczyła pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego na terenie szczególnego zagrożenia powodzią.

Rozpoznając tę sprawę przyjęto, że organ wydający pozwolenie na budowę musi również wziąć pod uwagę przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r., poz. 469) – dalej w skrócie jako „p.w.” Do wymaganych prawem pozwoleń – zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane, należy bowiem - w odniesieniu do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią – decyzja dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej zwalniająca z ustawowych zakazów budowy obiektów budowlanych wydawana na podstawie art. 88l ust. 2 p.w.

Aby zatem uzyskać decyzję o pozwoleniu na budowę dla inwestycji zlokalizowanej na terenie szczególnego zagrożenia powodzią, inwestor jest obowiązany uzyskać ostateczną i podlegającą wykonaniu decyzję zwalniającą z zakazów wydaną w oparciu o art. 88l ust. 2 p.w., zgodnie z którym dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazów, o których mowa w ust.1, określając warunki niezbędne dla ochrony przed powodzią, jeżeli nie utrudni to zarządzania ryzykiem powodziowym.

Sprawa II SA/Gd 99/15 dotyczyła przesłanek wydania nakazu na podstawie art.66 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane w sprawie montażu w mieszkaniu skrzydła drzwiowego otwieranego w kierunku spocznika klatki schodowej w wielorodzinnym budynku mieszkalnym. Wymagała dokonania analizy zgodności rozwiązań zastosowanych przez inwestora drzwi zewnętrznych do lokalu z przepisami techniczno - budowlanymi dotyczącymi bezpieczeństwa drogi ewakuacji. Dla dokonania tej oceny Sąd uznał za niezbędne zastosowanie przepisów § 242 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. nr 75, poz. 690 ze zm.) – dalej jako „rozporządzenie w sprawie warunków technicznych”, oraz przepisów § 16 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. nr 109, poz. 719) – dalej w skrócie jako „rozporządzenie w sprawie ochrony przeciwpożarowej”, określających: szerokość poziomych dróg ewakuacyjnych; stwierdzających, że skrzydła drzwi, stanowiących wyjście na drogę ewakuacyjną, nie mogą, po ich całkowitym otwarciu, zmniejszać wymaganej szerokości tej drogi (§ 242 ust. 4 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych); a także określających, że użytkowany budynek istniejący uznaje się za zagrażający życiu ludzi, gdy występujące w nim warunki techniczne nie zapewniają możliwości ewakuacji ludzi. W wyroku przedstawiono wykładnię § 16 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia w sprawie ochrony przeciwpożarowej w związku z § 242 ust. 1 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych. Sąd uznał, że przepis § 242 ust. 4 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych ma zapobiegać takim sytuacjom, w których inwestor zainstaluje skrzydło drzwi otwierane w kierunku drogi ewakuacyjnej w ten sposób, że po jego częściowym otwarciu zachowane będą wymogi minimalnej szerokości drogi ewakuacyjnej, i taki stan inwestor przedstawi organowi jako zgodny z prawem (z przepisami techniczno-budowlanymi), mimo że przy całkowitym otwarciu drzwi będą zawężyły drogę ewakuacyjną w sposób naruszający te przepisy. W sytuacji jednak gdy jest odwrotnie,

a więc gdy drzwi zapewniają spełnienie wymogu szerokości drogi ewakuacyjnej przy całkowitym ich otwarciu, a nie zapewniają tego przy ich częściowym uchyleniu, brać należy pod uwagę przy ocenie zachowania norm określających szerokość drogi ewakuacyjnej najmniejszy – największy wymiar drogi ewakuacyjnej uzyskany w trakcie otwierania drzwi, aż do ich całkowitego otwarcia. Jedynie bowiem takie rozumienie tego przepisu zapewnia zachowanie bezpieczeństwa ewakuacji, któremu mają służyć także normy gwarantujące minimalne szerokości dróg ewakuacyjnych.

W sprawie **II SA/Gd 124/15** Sąd przyjął, że wydzielenie z poddasza nieużytkowego pomieszczeń ściankami działowymi (wraz z pozostałymi robotami budowlanymi wykonanymi na tym poddaszu, które polegały m. in. na: wymianie elementów więźby na nowe elementy, ociepleniu połaci dachowych, wbudowaniu w połac dachową czterech okien połaciowych), celem zmiany sposobu użytkowania poddasza z nieużytkowego na mieszkalne, stanowiło przebudowę (art. 3 pkt 7a ustawy - Prawo budowlane), która wymagała pozwolenia na budowę właściwego organu administracji architektoniczno-budowlanej.

Na skutek zrealizowanych robót budowlanych nastąpiła bowiem zmiana sposobu użytkowania samodzielnej części budynku, stanowiącej jego poddasze, z poddasza nieużytkowego na mieszkalne. Wykonane roboty budowlane doprowadziły zatem do zmiany parametrów użytkowych poddasza budynku. Spełniają zatem definicję przebudowy zawartą w art. 3 pkt 7a ustawy – Prawo budowlane. Konsekwencją takiej kwalifikacji robót budowlanych było zaliczenie robót budowlanych, polegających na wykonaniu ścianek działowych na poddaszu budynku, do wymagających uzyskania pozwolenia na budowę zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane.

W sprawie **II SA/Gd 715/14** wyrażono pogląd, że decyzja o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego, co do której na podstawie art. 151 § 2 w zw. z art. 146 kpa stwierdzono wydanie z naruszeniem prawa i odmówiono uchylenia z powodu upływu pięciu lat od dnia doręczenia nie stanowi przeszkody w prowadzeniu postępowania naprawczego w trybie art. 51 Prawa budowlanego.

W sprawie **II SA/Gd 325/15** Sąd analizował projekt budowlany pod kątem spełnienia warunku z § 3 pkt 17 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (tj.: Dz.U. z 2015 r., poz. 1422). Zgodnie z tym przepisem przez kondygnację podziemną należy rozumieć kondygnację zagłębioną ze wszystkich stron budynku, co najmniej do połowy jej wysokości w świetle poniżej poziomu przylegającego do niego terenu, a także każdą usytuowaną pod nią kondygnację. Badany projekt budowlany przewidywał doświetlenie kondygnacji podziemnej przy jednej ze ścian budynku, które nastąpiło w wyniku wykonania wykopu bezpośrednio przy tej ścianie, przy czym poziom terenu znajdującego się w sąsiedztwie budynku nie uległ zmianie w stosunku do poziomu naturalnego. Pozostałe trzy ściany kondygnacji podziemnej przylegały bezpośrednio do gruntu i nie zawierały tzw. doświetleń. Sąd uznał, że wobec bliskości doświetlanej ściany budynku w stosunku do gruntu o naturalnym poziomie wymóg „przylegającego do niego terenu” należało uznać za spełniony, mimo braku bezpośredniej styczności z gruntem jednej ściany kondygnacji zagłębionej w gruncie. Zachowanie wokół budynku naturalnej rzędnej terenu oraz wielkość planowanego doświetlenia, przemawiały za uznaniem, że zaplanowanie doświetlenia kondygnacji podziemnej nie pozbawiło kondygnacji wkopanej w ziemię charakteru kondygnacji podziemnej.

2. Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 469)

W sprawie II SA/Gd 612/14 która dotyczyła legalizacji urządzenia melioracji wodnych szczegółowych Sąd analizował zagadnienie kto jest właścicielem takiego urządzenia uprawnionym stosownie do art. 64a ust. 1 Prawa wodnego do wystąpienia z wnioskiem o legalizację i doszedł do wniosku, że stosownie do wyrażonej w art. 191 kodeksu cywilnego zasady, że o własności urządzeń i obiektów posadowionych na gruncie przesądza własność gruntu jest nim wyłącznie właściciel gruntu znajdującego się pod urządzeniem melioracji wodnych szczegółowych.

Sprawa II SA/Gd 366/15 dotyczyła ustalenia linii brzegu jeziora i wiązała się z prawidłowym rozumieniem art. 15 ust. 1 i ust. 5 i 6 Prawa wodnego. Zgodnie z jego treścią linię brzegu stanowi krawędź brzegu lub linia stałego porostu traw albo linia, która ustala się według średniego stanu wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat (ust. 1); jeżeli krawędź brzegu jest wyraźna, linia brzegu biegnie tą krawędzią (ust. 5); jeżeli krawędź brzegu nie jest wyraźna, linia brzegu biegnie granicą stałego porostu traw a jeżeli granica stałego porostu leży powyżej stanu wody, o którym mowa w ust. 1 – linią przecięcia się zwierciadła wody przy tym stanie z gruntem przyległym (ust. 6). Sąd wskazał, że podstawowym sposobem wyznaczenia linii brzegowej jest wyznaczenie jej po krawędzi brzegu, co może nastąpić tylko wtedy, gdy krawędź brzegu jest wyraźna. Jeśli zaś krawędź brzegu jest niewyraźna, linię brzegową wyznacza się według linii stałego porostu trawy albo jako linię przecięcia się zwierciadła wody przy tym stanie z gruntem przyległym. Kryterium wyboru właściwej metody ustalenia linii brzegowej przy niewyraźnej krawędzi brzegu jest z kolei „średni stan wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat”. Jeżeli bowiem okaże się, że średni stan wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat jest niższy niż granica stałego porostu traw - linię brzegową wyznaczyć należy jako linię przecięcia się zwierciadła wody przy tym stanie z gruntem przyległym. Jeżeli z kolei okaże się, że średni stan wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat jest wyższy niż granica stałego porostu traw - linię brzegową wyznaczyć należy jako granicę stałego porostu traw. W związku z tym Sąd stwierdził, że w przypadku, gdy krawędź brzegu nie jest wyraźna, zawsze należy zbadać średni stan wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat. Dopiero bowiem ustalenie tej wielkości umożliwia prawidłowe wyznaczenie linii brzegowej.

W sprawie II SA/Gd 368/15 Sąd zajął stanowisko, że dla zastosowania przepisu art. 15a Prawa wodnego nie ma znaczenia wpływ urządzenia wodnego na poziom wód zbiornika, samo bowiem istnienie działającego urządzenia wodnego na zbiorniku wodnym przesądza o konieczności zastosowania normy art. 15a Prawa wodnego. Zwrócił uwagę na odrębności prawne postępowań prowadzonych na podstawie art. 15 i art. 15a Prawa wodnego. Wskazał, że inny jest krąg podmiotów uprawnionych do wnioskowania o wszczęcie każdego z tych postępowań. W przypadku postępowania z art. 15 Prawa wodnego uprawnionym do złożenia wniosku jest podmiot mający interes prawny lub faktyczny, a w przypadku postępowania z art. 15a Prawa wodnego - właściciel wody lub właściciel gruntu sąsiadującego. Odmiennie określona jest również właściwość organów, gdyż przy ustaleniu linii brzegu uzależniona jest ona od rodzaju wody. W różny sposób ustawodawca ukształtował również podstawy dowodowe orzekania, przy ustalaniu linii brzegowej przyjmując za podstawowy dowód projekt rozgraniczenia gruntów pokrytych wodami od gruntów przyległych, natomiast w postępowaniu rozgraniczeniowym dopuszczając jako dowód podstawowy dokumentację sporządzoną dla potrzeb wykonania urządzenia wodnego, a w przypadku jej braku – dostępne materiały archiwalne. Każde z tych postępowań powinno również

zakończyć się wydaniem odrębnego rozstrzygnięcia – odpowiednio - o ustaleniu linii brzegu i o rozgraniczeniu.

3. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (j.t. Dz. U. z 2014 r., poz. 782 ze zm.)

W sprawie **II SAB/Gd 64/15** analizowany był przypadek wystąpienia z wnioskiem o udzielenie informacji publicznej przez prasę w kontekście art. 3a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe, który stanowi, że w zakresie prawa dostępu do informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Artykuł 3a Prawa prasowego wyposaża przedstawicieli prasy w prawo dostępu do informacji publicznej. W ocenie Sądu obowiązek udokumentowania działania w imieniu prasy wynika z art. 3a i art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 wskazanej ustawy. W żadnym razie nie może być uznane za wystarczające w tym zakresie jedynie powołanie się status dziennikarza lub umocowanie redaktora naczelnego. Konieczne jest także wykazanie, że wniosek pochodzi od prasy w rozumieniu art. 7 ust. 2 pkt 1 Prawa prasowego. Wyjaśniono także, że samo wniesienie skargi na bezczynność przez właściwą Redakcję w imieniu prasy nie mogło być uznane ani za potwierdzenie, ani też uzupełnienie wniosku o udzielenie informacji.

W sprawie **II SAB/Gd 64/15** Sąd stwierdził, że zgłoszenie osoby fizycznej, dotyczące zamiaru wykonania przez nią robót budowlanych, nie stanowi informacji publicznej. Co do zasady bowiem pismo strony wnoszone w sprawie administracyjnej nie stanowi informacji publicznej. Wniosek wszczynający postępowanie w indywidualnej sprawie administracyjnej jest dokumentem prywatnym. Pismo stanowiące zgłoszenie zamiaru wykonania robót budowlanych podlegałoby udostępnieniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, wyłącznie gdyby dotyczyło sprawy publicznej, a więc np. inwestycji publicznej, finansowanej ze środków publicznych.

W sprawie **II SAB/Gd 128/15** rozpoznawana była skarga na bezczynność w sprawie rozpoznania wniosku o udostępnienie w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej decyzji administracyjnej o pozwoleniu na budowę wraz z zatwierdzonym tą decyzją projektem budowlanym. Sąd uznał, że z mocy wyraźnego unormowania art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o dostępie do informacji publicznej decyzja jako dokument urzędowy w postaci aktu administracyjnego została przez ustawodawcę uznana za informację publiczną. Zwrócił uwagę, że w orzecznictwie wyrażane są wątpliwości, czy każda decyzja administracyjna stanowi informację publiczną, czy też taką informację stanowi jedynie decyzja, w której przedmiotem rozstrzygnięcia jest sprawa publiczna. Wskazał, że wątpliwości czy wyroki sądowe stanowią informację publiczną zostały przez ustawodawcę usunięte poprzez dokonanie ustawą z dnia 7 listopada 2014 r. o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) zmiany art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d. i.p., polegającej na wskazaniu, że informację publiczną stanowi także treść orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu. W uzasadnieniu do projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej wskazano, że dostępność orzeczeń sądowych przyczyni się do zapewnienia transparentności działania sądów i trybunałów i pozytywnie wpłynie na merytoryczny poziom wydawanych rozstrzygnięć, a także poprawę stanu świadomości prawnej. Niezależnie od oceny prawidłowości tak sformułowanych celów z punktu widzenia ustawy o dostępie do informacji publicznej, zdaniem Sądu, wskazuje to na wolę objęcia udostępnieniem w trybie w/w ustawy każdego wyroku sądowego. Analogiczną interpretację należy odnosić

do decyzji administracyjnych. W wyroku tym zajęto również stanowisko, że projekt budowlany stanowiący integralną część decyzji o pozwoleniu na budowę także stanowi informacją publiczną w rozumieniu ustawy. Jego udostępnienie natomiast może podlegać ograniczeniu z uwagi na ochronę prywatności (art. 5 ust. 2 ustawy).

W sprawie II SAB/Gd 110/15 przedmiotem skargi była beczynność Zarządu Okręgowego Polskiego Związku Łowieckiego w Słupsku w zakresie udostępnienia w formie kserokopii lub skanów „*protokołów i podjętych uchwał z posiedzeń Zarządu Okręgowego Polskiego Związku Łowieckiego odbytych w 2014 r.*”. Oddalając skargę Sąd stwierdził, że tak określone żądanie nie jest żądaniem udostępnienia informacji publicznej. Udostępnieniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej podlega bowiem jedynie informacja publiczna, a tak sformułowany wniosek dotyczy udostępnienia dokumentów (niebędących dokumentami urzędowymi), które jedynie potencjalnie mogą zawierać informacje publiczne, tj. informacje dotyczące wykonywanych przez Zarząd Okręgowy PZŁ zadań publicznych. To zawarta w dokumencie treść stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy. Dlatego też we wniosku złożonym w niniejszej sprawie powinna zostać sprecyzowana treść żądania poprzez wskazanie czego, jakiej informacji publicznej wnioskodawca żąda, tzn. jakich informacji publicznych miałyby dotyczyć protokoły, czy też uchwały. Nie każdy bowiem dokument znajdujący się w posiadaniu Zarządu Okręgowego PZŁ zawiera informację publiczną, a ustawa o dostępie do informacji publicznej służyć ma realizacji konstytucyjnego prawa obywateli do uzyskania informacji o działaniach władzy i sprawach publicznych, a nie uzyskiwaniu od organów i innych podmiotów wykonujących zadania publiczne wszelkich wytworzonych przez nie dokumentów.

W sprawie sygn. akt II SAB 31/15, gdzie przedmiotem oceny beczynności było żądanie udostępnienia wyroków w sprawach cywilnych określonej kategorii sąd zwrócił uwagę, że z dniem 1 stycznia 2015 r. przepis art. 13 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1662) uzupełnił treść art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. „a” u.d.i.p. o tiret trzecie, zaliczając wprost treść orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu do kategorii danych publicznych. W poprzednim stanie prawnym w orzecznictwie nie było zgodności co do tego, że wyrok z uzasadnieniem stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 1 w związku z art. 6 pkt. 4 lit. „a” u.d.i.p. Z jednej strony przyjmowano, że należy on do kategorii "danych publicznych" w postaci dokumentów urzędowych, których "treść i postać" podlega udostępnieniu. Jednocześnie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Z drugiej strony zauważano, że dokumenty urzędowe posiadają przymiot informacji publicznej, o ile zawierają dane publiczne. Z tego względu orzeczenia sądowe, jako dokumenty urzędowe, podlegają obowiązkowi udostępnienia jako informacje publiczne tylko w takim zakresie, w jakim zawierają one dane publiczne. Zakres udostępnienia dokumentu urzędowego (wyroku sądu) jest więc uzależniony od tego, w jakiej części dokument ten obrazuje dane publiczne. O ile w poprzednim stanie prawnym obowiązującym do dnia 31 grudnia 2014 r. sąd przychyliłby się do stanowiska zajętego w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, sygn. akt II SAB/Lu 366/14, to jednak zmiana art. 6 ust. 1 pkt 4 w lit. „a” poprzez dodanie tiret trzeciego, również w kontekście uzasadnienia tej noweli, usuwa wątpliwości w tej kwestii. Z uzasadnienia projektu zmiany ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (w art. 12 noweli) wynika, że „doprecyzowanie poprzez dodanie tiret trzeciego w art. 6 ust. 1 ust. 1 pkt 4 lit. „a” przyczyni się do wyeliminowania ewentualnych wątpliwości dotyczących uznawania orzeczeń sądów i trybunałów za informację publiczną. Dostępność orzeczeń przyczyni

się do zapewnienia transparentności działania sądów i trybunałów oraz pozytywnie wpłynie na merytoryczny poziom wydawanych przez nie rozstrzygnięć, a także na poprawę stanu świadomości prawnej i pewności obrotu prawnego”.

4. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2012 r., poz. 647 ze zm.)

W sprawie II SA/Gd 394/14 Sąd stwierdził, że przy udzielaniu pozwolenia na budowę należy się kierować definicją pojęcia „dostęp do drogi publicznej” zawartą w przepisie art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 ze zm.). Dostępu do drogi publicznej nie można zatem utożsamiać z faktycznym dostępem do tej drogi przez nieruchomości, na których inwestor nie posiada ustanowionej służebności, i które nie stanowią dróg wewnętrznych dostępnych prawnie dla wnioskodawcy. Pojęcie dostępu do drogi publicznej należy rozumieć jako dostęp faktyczny i prawny, przy czym dostęp prawny oznacza, że winien on wynikać wprost z przepisu prawa, czynności prawnej, bądź orzeczenia sądowego, zaś faktyczny, że musi rzeczywiście zapewniać możliwość przejścia i przejazdu do drogi publicznej. Nie może być on dostępem wyłącznie hipotetycznym. Musi to być dostęp realny, możliwy do wyegzekwowania przez inwestora przy użyciu dostępnych środków prawnych.

Analizując regulacje dotyczące dostępu nieruchomości (działki) do drogi publicznej zawarte w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawie – Prawo budowlane, Sąd uznał, że na gruncie tych ustaw rozróżnia się zasadniczo:

- a) dostęp bezpośredni – gdy nieruchomość przylega do działki drogowej - drogi publicznej i istnieje rzeczywista możliwość wjazdu na drogę i zjazdu z niej,
- b) dostęp pośredni – poprzez drogę wewnętrzną lub przez ustanowienie służebności drogowej.

Inwestor - posiadający nieruchomość położoną przy drodze wewnętrznej - co do zasady powinien wywodzić swój tytuł do korzystania z takiej drogi (wewnętrznej) z prawa współwłasności tej drogi lub z ustanowionej na niej służebności drogowej.

W przypadku dróg wewnętrznych niestanowiących wyłącznej własności gminy, lecz także osób prywatnych (niebędących inwestorem), korzystanie z nich jest możliwe jedynie w oparciu o czynność prawną, jaką jest ustanowienie służebności. Rozwiązanie to gwarantuje stabilność istniejącego stosunku prawnego i tym samym zapewnia, że ustanowiony służebnością dojazd do nieruchomości inwestora będzie realny i nie zostanie przez inwestora (właściciela nieruchomości) - po uzyskaniu decyzji o pozwoleniu na budowę – utracony.

5. Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 1235)

W sprawie II SAB/Gd 207/14 Sąd zajął stanowisko, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest brakiem formalnym wniosku o zmianę lasu na użytek rolny. W tej sprawie Starosta - powołując się na art. 64 § 2 k.p.a., a także art. 72 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko – zwanej dalej „ustawą”, i przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. nr 213, poz. 1397 ze zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem”, wezwał wnioskodawcę do usunięcia braków wniosku

o zmianę lasu na użytek rolny – złożonego w trybie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2014 r., poz. 1153) – dalej w skrócie jako „ustawa o lasach”, poprzez przedłożenie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia (zwanej w skrócie „decyzją środowiskową”), a następnie, wobec nieprzedłożenia tej decyzji, zawiadomił wnioskodawcę o pozostawieniu jego wniosku bez rozpoznania.

Oceniając postępowanie organu, Sąd stwierdził, że nieprzedłożenie przez stronę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stanowi braku formalnego wniosku o wydanie decyzji o zmianie lasu na użytek rolny w rozumieniu art. 64 § 2 k.p.a. Przepis ten dotyczy bowiem wyłącznie braków formalnych, uniemożliwiających nadanie wnioskowi prawidłowego biegu i merytoryczne rozpoznanie sprawy, a niezłożenie decyzji środowiskowej tego typu brakiem nie jest.

Organ nie może wydać decyzji o zmianie lasu na użytek rolny dla takiej zmiany, która zaliczona została do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których - na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy - wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli inwestor nie legitymuje się taką decyzją. Aby jednak prawidłowo ustalić, czy do wniosku o zmianę lasu na użytek rolny winna zostać załączona decyzja środowiskowa, organ musi dokonać merytorycznej oceny tego przedsięwzięcia. Musi bowiem zbadać, czy dana zmiana lasu na użytek rolny jest tego rodzaju przedsięwzięciem, o jakim mowa w przepisach § 3 ust. 1 pkt 86 i 87 rozporządzenia. W przypadku zatem gdy organ stwierdzi, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagana w danej sprawie, jej brak będzie brakiem o charakterze materialnym, który nie podlega uzupełnieniu w trybie art. 64 § 2 k.p.a., a winien skutkować odmową wydania decyzji o zmianie lasu na użytek rolny. W takim przypadku bowiem decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter „rozstrzygnięcia wstępnego” względem przyszłego zezwolenia na realizację tego typu przedsięwzięcia i pełni wobec niego funkcję prejudycjalną.

WYDZIAŁ III

1. ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 260 ze zm.)

III SA/Gd 783/14

Sąd uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego utrzymującą w mocy decyzję Dyrektora Zarządu Dróg Wojewódzkich zezwalającą na lokalizację zjazdu publicznego, wskazując, iż organy administracji są zobowiązane do zbadania, czy zamierzona inwestycja jest zgodna z przepisami ustawy drogach publicznych oraz z rozporządzeniem Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430 ze zm.) i czy tym samym zostały spełnione wymogi określone przez ustawodawcę, których celem jest zagwarantowanie maksymalnego poziomu bezpieczeństwa w potencjalnie kolizyjnym miejscu, jakim jest zjazd z drogi publicznej. Wymogi te zostały przez ustawodawcę zróżnicowane w zależności od rodzaju projektowanego zjazdu, miejsca jego usytuowania czy też rodzaju drogi publicznej z jaką projektowany zjazd miałby łączyć nieruchomość przyległą do drogi.

Z analizy uzasadnień nie wynikało, aby podstawowa przesłanka udzielenia zezwolenia, jaką jest spełnienie przez projektowaną inwestycję warunków technicznych, była przedmiotem ich oceny. Samo nawiązanie w sentencji orzeczenia do parametrów

wynikających z projektu budowlanego - bez ich podania - nie spełnia wymogu przepisu art. 29 ust. 3 ustawy.

III SA/Gd 944/14

Sąd stwierdził nieważność postanowień uchwały Rady Miasta w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania na terenie miasta i wysokości stawek za parkowanie i opłaty dodatkowej, sposobu ich pobierania oraz wprowadzenia opłaty abonamentowej w części obejmującej słowa „w takich ich częściach, obiektach i urządzeniach lub”, wskazując, iż są niezgodne z przepisami art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r., Nr 19, poz. 115 ze zm.).

W myśl art. 13 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu podjęcia uchwały korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Z kolei art. 13b ust.1 tej ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu podjęcia uchwały, stanowi, że opłatę, o której mowa w art. 13 ust.1 pkt 1, pobiera się za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo.

Z powołanych przepisów wyprowadzić można normę prawną, która nakłada na osoby korzystające z dróg publicznych obowiązek ponoszenia określonej daniny pieniężnej w związku z parkowaniem pojazdów, w obrębie (obszarze) drogi publicznej, ale według jedynie ściśle określonych reguł tj. po pierwsze na wyznaczonym przestrzennie obszarze, zaś po drugie - w ramach tego obszaru (przestrzeni) wyłącznie na wyznaczonych miejscach, we wskazanych dniach roboczych, we wskazanych godzinach lub przez całą dobę. Pobieranie opłaty za parkowanie w strefie płatnego parkowania, wymaga wyznaczenia przez gminę zarówno strefy parkowania, jak i miejsc parkingowych. Nie jest dopuszczalne uznanie za wyznaczone miejsce, w rozumieniu ustawy, terenu całej strefy płatnego parkowania, w której przepisy prawa nie zakazują parkowania pojazdów.

III SA/Gd 640/15

Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy w przedmiocie nadania nazwy drodze wewnętrznej stanowiącej dojazd do działek przeznaczonych pod budownictwo.

W myśl art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U z 2013 r. poz.594) do wyłącznej właściwości rady gminy należy: podejmowanie uchwał w sprawach herbu gminy, nazw ulic i placów będących drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Zgodnie z art. 8 ust.1a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych podjęcie przez radę gminy uchwały w sprawie nadania nazwy drodze wewnętrznej wymaga uzyskania pisemnej zgody właścicieli terenów, na których jest ona zlokalizowana.

Podjmując uchwałę w sprawie nadania nazwy drodze wewnętrznej bez pisemnej zgody właścicieli tego terenu, rada gminy naruszyła przepis art. 8 ust.1a ustawy o drogach publicznych.

2. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027 ze zm.)

III SA/Gd 722/14

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu ofert na zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej

wskazując, iż oferty składane w toku postępowania o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej są jawne zgodnie z ust. 2 art. 135 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Realizacja zasady jawności ofert polega na umożliwieniu wglądu do tych ofert, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorcy, które zastrzeżone zostały przez świadczeniodawcę (art. 135 ust. 2 pkt 2).

Zastrzeżenie tajemnicy ofert nie leży w zakresie zadań Funduszu, nie mieści się też w kompetencjach Prezesa Funduszu określonych art. 146 ust. 1 ustawy. Komisja konkursowa posługiwała się wzorem oświadczenia oferenta, w którym ujęto 10 szczegółowych punktów opisanych jako „elementy oferty”, które mogą podlegać zastrzeżeniu. Taki zabieg spowodował, że niejako z góry, bez żadnego uzasadnienia i wyjaśnienia uczyniono założenie, że wymienione i opisane w tabeli pozycje odpowiadają pojęciu „tajemnica przedsiębiorcy”.

W ocenie Sądu doszło do sytuacji, w której bez dokonania ustaleń mogących umożliwić ocenę, czy dana informacja może być uznana za tajemnicę przedsiębiorcy z uwagi na jej element materialny, wskazano kategorie mające stanowić tajemnicę przedsiębiorcy. Wskutek naruszenia zasad postępowania przez podmiot prowadzący postępowanie, świadczeniodawca został pozbawiony możliwości zawarcia umowy.

Organ w wydanych przez siebie decyzjach naruszył art. 135 ust. 2 pkt 2 ustawy w ten sposób, że w uzasadnieniach obu decyzji utajnił punktację uzyskaną przez uczestnika postępowania w czterech różnych kategoriach, ocenianych w toku postępowania konkursowego.

W przedstawionych w uzasadnieniach decyzji tabelach, które z założenia mają przedstawiać punktację ofert skarżącej spółki i uczestnika postępowania, zamiast wskazania ilości punktów uzyskanych przez uczestnika postępowania, w czterech pozycjach znajdowały się zapisy, że są to informacje zastrzeżone. Tymczasem żaden przepis prawa, także przywołany art. 135 ust. 2 pkt 2 ustawy nie dawał organowi prawa do tego rodzaju zabiegu. Uniemożliwia to nie tylko stronom postępowania, ale i Sądowi kontrolującemu zaskarżoną decyzję dokonanie prawidłowej oceny jej legalności.

3. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 114)

III SA/Gd 1024/14

Uchylając decyzję w przedmiocie świadczenia pielęgnacyjnego Sąd wskazał, że nie podziela wykładni art. 17 ust. 1 i 1 lit. a) ustawy o świadczeniach rodzinnych dokonanej przez organy, które odmówiły wnioskodawczyni, będącej osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym, przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, pomimo iż faktycznie sprawuje opiekę nad niepełnosprawnym synem.

Zdaniem Sądu w pełni usprawiedliwione i nie naruszające konstytucyjnej zasady równości jest z punktu widzenia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego odmienne traktowanie w art. 17 ust. 1 u.ś.r. rodziców i osób innych niż spokrewnione w pierwszym stopniu z osobą wymagającą opieki. Rodzicielstwo jest bowiem cechą szczególną, która pozwala na odmienne traktowanie osób, które się nią legitymują w zakresie świadczeń związanych ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem lub dorosłą osobą niepełnosprawną.

Sąd wyjaśnił, iż gdyby wolą ustawodawcy było wprowadzenie ograniczenia możliwości uzyskania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w stosunku do wszystkich osób wymienionych w art. 17 ust. 1, to zgodnie z regułami języka polskiego i przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki Prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908 ze zm.) musiałby to uczynić poprzez

wprowadzenie takiego zapisu w znajdującej się tam części wspólnej. Ustawa nie zawiera zakazu przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego rodzicom sprawującym opiekę nad dzieckiem wówczas, gdy sami również są osobami niepełnosprawnymi. Nie można też przyjąć *a priori*, tak jak to zrobiły organy, że osoba uznana za niepełnosprawną w stopniu znacznym, nie może opiekować się swoim niepełnosprawnym dzieckiem.

III SA/Gd 551/15

Uchylając decyzje organów obu instancji wydanych w przedmiocie świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym synem Sąd wskazał, że organy nie były uprawnione do wydania decyzji w oparciu o art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, który uznany został w punkcie 2 sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014 r. sygn. akt K 38/13 za niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Oznacza to, że przepis ten jako niekonstytucyjny nie może mieć zastosowania wobec opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych.

Organy, rozpoznając wniosek o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego złożony przez opiekuna dorosłej osoby niepełnosprawnej, w obecnym stanie prawnym, miały obowiązek zbadać, czy wnioskodawca spełnia warunki do przyznania tego świadczenia określone w art. 17 cyt. ustawy z wyłączeniem tej części tego przepisu, która z dniem 23 października 2014 r. została ostatecznie uznana za niekonstytucyjną.

Sąd wskazał, że opiekunowie dorosłych osób niepełnosprawnych mają prawo ubiegać się o specjalny zasiłek opiekuńczy, pod warunkiem, że nie przekroczą limitu dochodu, o którym mowa w art. 16a ust. 2 ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Stwierdzenie niekonstytucyjności tworzy nowy stan prawny od chwili wejścia wyroku w życie, chyba że Trybunał Konstytucyjny wydając wyrok skorzysta z przewidzianej w art. 190 ust. 3 Konstytucji RP możliwości wydłużenia mocy obowiązującej zakwestionowanych przepisów. W odniesieniu do art. 17 ust. 1b cyt. ustawy Trybunał nie skorzystał z tej możliwości. Wyrok K 38/13 został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 października 2014 r. pod poz. 1443 i z tym dniem orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego weszło w życie. Oznacza to, że bezpośrednim skutkiem orzeczenia jest stwierdzenie niekonstytucyjności art. 17 ust. 1b cyt. ustawy (w zakresie, w jakim różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną po ukończeniu przez nią wieku określonego w tym przepisie ze względu na moment powstania niepełnosprawności) począwszy od dnia jego ogłoszenia tj. od dnia 23 października 2014 r.

4. Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami t.j. Dz. U. 2014 poz. 600)

III SA/Gd 270/15

Sąd stwierdził bezskuteczność czynności wpisu daty ważności uprawnienia prawa jazdy kat. B wydanego przez Prezydenta Miasta, wskazując, iż organ dokonujący w oparciu o art. 18 ust. 2 ustawy o kierujących pojazdami czynności materialno-technicznej wydania nowego prawa jazdy, może dokonać zmian wpisów w dokumencie jedynie w zakresie określonym treścią złożonego wniosku, a więc zmian dotyczących danych wnioskodawcy oraz, z uwagi na treść art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy, wpisu daty ważności wydawanego dokumentu. Dokonywane przez organ w tym trybie wpisy w nowym dokumencie prawa jazdy nie mogą natomiast dotyczyć posiadanego przez wnioskodawcę uprawnienia do kierowania pojazdami.

W uzasadnieniu wskazano przepis art. 18 ust. 2 ustawy, z którego wynika, że organ, wydając na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy nowy dokument prawa jazdy, po dokonaniu w nim zmian, w istocie dokonuje fizycznej wymiany dokumentu stanowiącego dowód posiadania przez określoną osobę uprawnień do kierowania pojazdami. Nowy dokument, o jakim mowa w art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy, odnośnie poświadczenia posiadania uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, jedynie powtarza zapisy zawarte w dokumencie pierwotnym, a zmiany w nim wprowadzane dotyczą danych wnioskodawcy, niezwiązanych z posiadaniem uprawnieniem do kierowania pojazdami. Dokonana w tym trybie wymiana prawa jazdy nie wpływa w żaden sposób na zakres uprawnień lub obowiązków wnioskodawcy.

5. ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (j.t. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz.593 ze zm.)

III SA/Gd 929/14

Uchylając decyzje organów obu instancji w przedmiocie ustalenia grupy uposażenia Sąd wskazał, że w sprawie nie ma zastosowania art. 78 ust. 1a ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (j.t. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz.593 ze zm.), lecz art. 79 ustawy, który stanowi, że żołnierz zawodowy wyznaczony na stanowisko służbowe zaszeregowane do niższej grupy uposażenia zachowuje prawo do stawki uposażenia zasadniczego pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku do czasu uzyskania wyższej stawki uposażenia zasadniczego. Przepis ten ma charakter gwarancyjny w odniesieniu do wysokości uposażenia żołnierza zawodowego.

Skarżąca wcześniej zajmowała stanowisko referenta prawnego, jednak zaszeregowana była w wyższej grupie uposażenia zasadniczego. Obecnie zajmowane przez nią stanowisko służbowe referenta prawnego jest zaszeregowane do niższej grupy uposażenia. W tej sytuacji, na podstawie art. 79 ustawy, przysługuje jej zachowanie prawa do stawki uposażenia zasadniczego pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku do czasu uzyskania wyższej stawki uposażenia zasadniczego. Nie ma natomiast znaczenia dla przysługującego skarżącej uposażenia to, że uzyskała ona obecnie uprawnienia radcy prawnego.

6. Ustawa o Policji z dnia 1 stycznia 2016 r. (j.t. Dz. U z 2015 r., poz. 355)

III SA/Gd 392 /15

Sąd odrzucił skargę Komendanta Powiatowego Policji na orzeczenie Okręgowej Komisji Lekarskiej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przyznania skarżącemu urlopu zdrowotnego, bezpośrednio po wykorzystaniu przez skarżącego zwolnienia lekarskiego wskazując, iż zgodnie z treścią art. 85 ustawy o Policji można udzielić policjantowi płatnego urlopu zdrowotnego lub okolicznościowego, a także urlopu bezpłatnego z ważnych przyczyn. Przepis ten znajduje swoje rozwinięcie w treści rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 czerwca 2014 r. w sprawie urlopow policjantów (Dz. U. z 2014 r., poz. 1282). W § 26 ust. 1 rozporządzenia wskazano, iż policjantowi w służbie stałej można udzielić płatnego urlopu zdrowotnego w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo 6 miesięcy. Natomiast w § 26 ust. 2 rozporządzenia przewidziano, iż urlopu zdrowotnego udziela przełożony właściwy w sprawach osobowych na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy. Do komisji lekarskiej kieruje przełożony właściwy w sprawach osobowych na wniosek lekarza lub samego policjanta. W myśl art. 25 ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw

wewnętrznych, do komisji lekarskiej kieruje się z urzędu w celu ustalenia potrzeby udzielenia urlopu zdrowotnego.

Żaden przepis szczególny ustawy o Policji ani ustawy o komisjach lekarskich nie daje uprawnienia przełożonemu policjanta do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na orzeczenie komisji lekarskiej wydane w oparciu o przepisy tej ustawy. Nie można wyprowadzić interesu prawnego do zaskarżenia orzeczenia komisji lekarskiej z samego uprawnienia przełożonego do skierowania policjanta do tej komisji. Komendant powiatowy pozostaje inicjatorem postępowania prowadzonego w dalszym ciągu przez komisję lekarską z urzędu w zakresie jej kompetencji. Legitymacja do wniesienia skargi nie wynika także z wynikającego wprost z ustawy uprawnienia podmiotu kierującego do wniesienia odwołania od orzeczenia komisji pierwszej instancji. Gdyby wolą ustawodawcy było inne od określonego w art. 50 § 1 p.p.s.a. ukształtowanie kręgu podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi do sądu administracyjnego od orzeczenia komisji lekarskiej w sprawie udzielenia policjantowi urlopu zdrowotnego, to uczyniłby to w przepisach ustawy o komisjach lekarskich lub ustawy o Policji.

III SA/Gd 360/15

Sąd stwierdził bezskuteczność zaskarżonej czynności w przedmiocie zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby, wskazując że zgodnie z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji policjantowi, który zajmuje lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby, przysługuje zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusem.

Przyczyną odmowy przez organ wypłaty wnioskowanej należności było stwierdzenie, że zwrot kosztów przysługuje za dojazd z miejscowości pobliskiej licząc od stacji (przystanku) położonego najbliżej miejsca zamieszkania do stacji położonej najbliżej miejsca pełnienia służby. W ocenie organu przystanek w miejscowości, gdzie mieszka skarżący, nie jest przystankiem najbliższym. Kryterium to spełnia natomiast przystanek znajdujący się już na terenie administracyjnym miasta, gdzie skarżący pełni służbę.

Definicja ustawowa miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby zawarta jest w art. 88 ust. 4 ustawy o Policji.

Sąd wskazał, że skarżący mieszka w miejscowości innej niż ta, w której pełni służbę. Dojazd z niej do przystanku najbliższego do miejsca pełnienia służby w obie strony bezspornie nie przekracza 2 godzin. A zatem miejscowość, w której zamieszkuje policjant można uznać za pobliską do miejsca pełnienia służby pomimo, że najbliższy przystanek dla skarżącego położony jest już na terenie miejscowości, gdzie pełni służbę.

7. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz.U. z 2013r., poz. 594 ze zm.)

III SA/Gd 426/15

Sąd stwierdził nieważność § 66 ust. 1 oraz § 69 ust. 3 Regulaminu Rady Gminy, stanowiącego załącznik do Statutu Gminy, uchwalonego uchwałą Rady Gminy w sprawie uchwalenia statutu gminy, wskazując, że są one sprzeczne z prawem.

Zakwestionowane przepisy ww. Regulaminu stanowiły, że: „*Warunkiem utworzenia klubu jest zadeklarowanie w nim udziału przez co najmniej 5 radnych*” (§ 66 ust. 1) oraz „*Kluby podlegają rozwiązaniu uchwałą Rady, gdy liczba ich członków spadnie poniżej 5*” (§ 69 ust. 3).

W myśl art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym - dalej jako „ustawa”, radni mogą tworzyć kluby radnych działające na zasadach określonych

w statucie gminy. Ustawa nie precyzuje jednak zasad tworzenia i funkcjonowania klubów radnych, nie określa również kryteriów, według których radni mają się w te kluby organizować, tym samym sprawy te pozostawiając unormowaniom statutowym.

Przy niewielkiej liczebności ustawowego składu rady, ustalenie w statucie gminy wysokiego progu liczbowego tworzenia klubu radnych stanowi istotne naruszenie art. 23 ust. 2 ustawy. Nie można bowiem tak interpretować przepisu art. 23 ust. 2 ustawy, aby wolność zrzeszania się radnych w klubach formalnie gwarantować, ale w praktyce w sposób sprzeczny z tym przepisem, a także z art. 58 ust. 1 i z art. 2 Konstytucji RP, ograniczać. Ustanowienie na bardzo wysokim poziomie progu liczbowego umożliwiającego tworzenie i funkcjonowanie klubów radnych, a tak jest w przypadku, gdy ustanawia się go na poziomie 1/3 składu rady - w praktyce dezawuuje wolność zrzeszania się, rozumianą w kontekście rozpoznawanej sprawy, jako wolność zakładania klubów przez radnych.

Sąd podniósł, że określenie pięciu radnych jako minimalnej liczby radnych tworzących klub, przy ustawowym składzie Rady Gminy wynoszącym 15 radnych, w istotny sposób ogranicza możliwość zrzeszania się w formie klubów wszystkich radnych wchodzących w skład Rady.

8. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (j.t. Dz.U. z 2005 r., nr 31, poz. 266 ze zm.)

III SA/Gd 329/15

Sąd stwierdził nieważność § 9 ust. 1 pkt 1) lit. a i b i pkt 2) lit. a i b oraz § 9 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały Rady Gminy w przedmiocie uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy na lata 2014-2018 r.

Sąd wskazał, że z dniem 1 stycznia 2005 r. nastąpiła zmiana treści art. 7 ust. 1, która została wprowadzona ustawą z dnia 17 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2004 r., nr 281, poz. 2783 ze zm.). W obu wersjach tego przepisu (w pierwotnej i w obecnej), wśród czynników bezwzględnie obowiązujących i ściśle powiązanych z wartością użytkową lokalu, wymienia się te same cztery czynniki wpływające na stawki czynszu. Jednakże w pierwotnym brzmieniu punktu 1, wskazującego na „położenie budynku”, ustawodawca wymieniał dwie przykładowe różnice w położeniu budynku, a mianowicie: „np. centrum, peryferie, zabudowa zwarta lub wolno stojąca”. Analogicznie, we wcześniejszym brzmieniu punktu 2, wskazującego na „położenie lokalu w budynku”, wymieniano przykładowo: „kondygnacja, stopień nasłonecznienia lokalu”. Na skutek powyższej nowelizacji, ustawa wymienia obecnie oba te czynniki (położenie budynku i położenie lokalu w budynku), bez przykładowego ich doprecyzowania. Zdaniem Sądu, zmiana ta miała na celu zapewnienie organowi większej swobody przy określaniu okoliczności mających wpływ na podwyższenie lub obniżenie wartości użytkowej lokalu, i nie krępowanie go własnymi sugestiami.

Podstawą do stwierdzenia nieważności postanowień załącznika do zaskarżonej uchwały była ich sprzeczność z treścią art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. W związku z tym, że mieszkania komunalne udostępniane są najemcom na podstawie umów najmu, należało sięgnąć do ustawowej regulacji zawartej w przepisach Kodeksu cywilnego. Swoboda ta w przypadku umowy najmu mieszkań komunalnych doznaje jednak ustawowych ograniczeń, w tym również na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Wysokość czynszów powinna być tak zróżnicowana, aby w sposób realny uwzględniać różną wartość użytkową wynajmowanych lokali.

Analizowany przepis art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów zapewnia ekwiwalentność świadczeń, nakazując uwzględniać wartość użytkową lokalu. Wynika z tego, że w takim zakresie, w jakim załącznik do zaskarżonej uchwały nie wypełnia dyspozycji z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, pozostaje on w sprzeczności kodeksową zasadą ekwiwalentności świadczeń.

9. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2012 r., poz. 1228 ze zm.)

III SA/Gd 433/15

Sąd stwierdził nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta w przedmiocie umorzenia należności z tytułu świadczeń z funduszu alimentacyjnego wskazując, że organ pierwszej instancji rozstrzygał na podstawie art. 23 ust. 8 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2012 r., poz. 1228 ze zm.) odnoszącego się do podmiotów, które pobrały nienależne świadczenia, zaś organ odwoławczy na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy, którego dyspozycja dotyczy dłużnika alimentacyjnego (nie obejmuje więc strony).

Przedmiot postępowania prowadzonego przez organy administracji nie był tożsamy, co doprowadziło do wydania rozstrzygnięć *de facto* w dwóch odrębnych przedmiotach. Tymczasem istotą postępowania odwoławczego wszczętego wskutek złożenia odwołania przez stronę niezadowoloną z rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji jest ponowne rozpoznanie, tym razem przez organ odwoławczy, tej samej sprawy - sprawy będącej przedmiotem postępowania prowadzonego przez organ niższej instancji.

Na mocy powyżej powołanej decyzji Prezydenta Miasta skarżąca stała się osobą, która nienależnie pobrała świadczenia z funduszu alimentacyjnego. Takie osoby na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy, zobowiązane są do zwrotu pobranych świadczeń wraz z ustawowymi odsetkami.

Skarżąca nie jest dłużnikiem alimentacyjnym, więc Samorządowe Kolegium Odwoławcze nieprawidłowo zastosowało wobec niej art. 30 ust. 2 ustawy.

Przepis art. 30 ust. 2 ustawy nie normuje sytuacji osoby, która nienależnie pobrała świadczenia z funduszu alimentacyjnego, lecz sytuację dłużnika alimentacyjnego.

10. Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1502)

III SA/Gd 465/15

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji w przedmiocie wykonania czynności pokontrolnych, w zakresie rodzaju wydawanych poleceń ze wskazaniem, że praca może być wykonywana na polecenie pisemne bądź bez polecenia.

Aktualnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 28 marca 2013 roku w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy urządzeniach energetycznych (Dz. U z 2013r. nr 492), które zastąpiło rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 września 1999 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy urządzeniach i instalacjach energetycznych (Dz. U z 1999r. nr 80 poz. 912) nie zawiera w żadnym przepisie określenia „polecenia ustnego”, inaczej niż miało to miejsce pod rządami poprzednio obowiązującego aktu. Na podstawie bowiem § 64 ust.1 możliwe było wykonywanie prac na czynnych urządzeniach i instalacjach energetycznych na polecenie pisemne, ustne lub bez polecenia. Brak powtórzenia takiej regulacji w obowiązującym aktualnie rozporządzeniu, zdaniem organu, świadczy o zamiarze ustawodawcy wyeliminowania możliwości wydawania poleceń ustnych. Z takim

stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Zauważyć należy, że przepisy rozporządzenia posługują się zarówno ogólnym pojęciem „polecenia”(np. § 5 ust.1 pkt1, § 31 ust.1) jak i kategorią szczególną „polecenia pisemnego”(§ 28 i 29). Z § 28 rozporządzenia wynika, że ustawodawca zarezerwował szczególną, pisemną formę polecenia dla „prac stwarzających możliwość wystąpienia szczególnego zagrożenia dla zdrowia lub życia ludzkiego”. Chodzi zatem o szczególny rodzaj prac, przy wykonywaniu których nadrzędnym celem jest zapewnienie ochrony dóbr o najwyższym znaczeniu.

Gdy rozporządzenie posługuje się ogólnym pojęciem „polecenia” - § 5 ust.1 pkt1; § 31 ust.1; § 33 pkt 1, dopuszczalne jest wydawanie poleceń w innej formie np. ustnej, o ile oczywiście polecenie nie dotyczy prac wskazanych w § 28. Podwyższenie wymogów jakie spełniać musi polecenie pisemne (§ 29 ust.2) dodatkowo przemawia za tym, że jest to szczególny rodzaj polecenia zastrzeżony dla sytuacji wyjątkowych, o jakich mowa w § 28 ust.1.

11.Ustawa z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 706 ze zm.)

III SA/Gd 721/15

Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej podjętej na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 594), oraz art. 18 ustawy z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym - dalej jako „ustawa”, w przedmiocie odrzucenia wniosku w sprawie przeprowadzenia referendum.

Sąd podniósł, iż wymóg publikacji o zamiarze przeprowadzenia referendum określonej w art. 13 ust. 1 ustawy o referendum lokalnym jest spełniony również przez publikację inną niż wywieszenie informacji na tablicy ogłoszeń lub stronie internetowej gminy. Współcześnie zwyczajowo akceptowanym sposobem komunikowania się członków społeczności lokalnej i przekazywania między nimi wiadomości są media społecznościowe (np. facebook) oraz prasa i telewizja lokalna. Są to niewątpliwie kanały komunikacji skuteczniejsze niż wywieszanie ogłoszeń na urzędowych tablicach. Upowszechnienie wśród społeczności lokalnej informacji o przedmiocie zamierzonego przez inicjatorów referendum nie jest celem samo w sobie, lecz środkiem zmierzającym do tego, by jak największa liczba członków tej społeczności dowiedziała się o zamierzonym referendum i mogła ewentualnie udzielić mu wsparcia – złożyć podpisy na liście osób popierających, ze świadomością czego konkretnie ma ono dotyczyć. Skoro wymagana ilość mieszkańców gminy poparła wniosek o przeprowadzenie referendum, to uznać należy, że informacja o jego przedmiocie została przez inicjatorów upowszechniona w sposób w pełni skuteczny.

Właściwa kampania referendalna mająca na celu umożliwienie obywatelom podjęcia w ramach referendum świadomej decyzji rozpoczyna się dopiero z dniem ogłoszenia o zarządzeniu referendum. Nie można zatem podzielić poglądu, jakoby pominięcie oficjalnych gminnych publikatorów w upowszechnianiu wiadomości o przedmiocie referendum na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy miało prowadzić do trudności w wyrażeniu przez członków lokalnej społeczności ich woli w formie uczestnictwa i oddania głosu w referendum.

12.Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. - ustawy- Kodeks wyborczy (Dz.U. z 2011 r., Nr 21, poz. 112 ze zm.)

III SA/Gd 724/15

Sąd oddalił skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody w przedmiocie nieważności uchwały w sprawie zmiany uchwały dotyczącej podziału gminy na stałe obwody głosowania, ustalenia ich numerów, granic i siedzib obwodowych komisji

wyborczych podjętej na podstawie art. 18 ust. 2 pkt.15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz.594 ze zm.), art.12 § 2,3 i 11, 12, 13 i art. 13 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. - ustawy- Kodeks wyborczy. Kodeks wyborczy wszedł w życie z dniem 1 sierpnia 2011 r. (art. 1 ustawy z dnia 5 stycznia. 2011 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Kodeks wyborczy – Dz. U. Nr 21, poz. 113 ze zm., zwanej dalej "Przepisy wprowadzające"). Zgodnie z art. 14 ust. 1 Przepisów wprowadzających, rada gminy dokona podziału gminy na stałe obwody głosowania, o których mowa w art. 12 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz ustali ich numery, granice oraz siedziby obwodowych komisji wyborczych w terminie 3 miesięcy od dnia podziału gminy na okręgi wyborcze, o których mowa w art. 13 (Przepisów wprowadzających). Uchwała dokonała podziału gminy na dwa stałe obwody głosowania oraz ustaliła numery, granice i siedziby obwodowych komisji wyborczych. Podział na obwody głosowania o stałym charakterze oznacza, że wszystkie wybory: prezydenckie, parlamentarne, samorządowe czy referenda przeprowadzane są w tych samych obwodach głosowania, utworzonych na tych samych zasadach określonych w ustawie Kodeks wyborczy.

Sąd uznał, iż z treści uzasadnienia do zakwestionowanej przez Wojewodę uchwały nie wynika, aby w gminie zmienione były granice, liczba mieszkańców, bądź liczba mieszkańców któregośkolwiek z dwóch stałych obwodów głosowania i w związku z tym uznał uchwałę za sprzeczną z prawem w rozumieniu art. 91 ust. 1 i 3 u.g.n..

13.Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j.t. Dz. U. z 2015 r. poz. 149 ze zm.)

III SA/Gd 476/15

Sąd, oddalając skargę na decyzje Wojewody w przedmiocie umorzenia zadłużenia z tytułu udzielonej refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla bezrobotnego, wskazał, że samo spełnienie przesłanek określonych w art. 76 ust. 7 pkt. 1 i 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie zobowiązuje organu do umorzenia należności z tytułu zwrotu otrzymanych środków. Użycie przez ustawodawcę słowa „może” oznacza, że decyzja wydawana jest w ramach tzw. uznania administracyjnego.

14.Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (j.t. Dz. U. z 2014 r., poz. 1202)

III SA/Gd 242/15

Sąd oddalił skargę na czynność Komendanta Straży Miejskiej dokonaną na podstawie art. 11 ust. 1 oraz art. 15 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1202) w przedmiocie informacji o wyniku naboru do pracy na stanowisku aplikanta, wskazując, że skarżącemu nie przysługuje interes prawny w zaskarżeniu czynności informacji o wyniku naboru kandydatów na wolne stanowiska straży miejskiej albowiem informacja ta nie dotyczyła kandydatury skarżącego, który wyeliminowany został z naboru już wcześniej. Stanowiła zaś rezultat kolejnych etapów naboru, w których skarżący nie brał już udziału. Nie sposób uznać aby skarżącemu przysługiwał interes prawny w zaskarżeniu tej właśnie czynności.

Należy przyjąć, że zakończenie każdego z tych etapów, powodując zamknięcie dalszej procedury dla kandydata, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień wynikających z przepisów prawa o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Skoro zatem w odniesieniu do skarżącego procedura naboru zakończyła się odmową dopuszczenia go do kolejnych etapów tego naboru wskutek niezyskania

przez niego wymaganego punktu jako rezultatu oceny psychologicznej, to czynnością mającą wpływ na sferę jego uprawnień była właśnie odmowa dopuszczenia do kolejnego etapu naboru. W tym zakresie skarżący mógłby powoływać się na interes prawny będący podstawą skutecznego wniesienia skargi zgodnie z art. 50 § 1 p.p.s.a.

15. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2010 r., Nr 193, poz. 1287 ze zm.)

III SAB/Gd 15/15

Sąd, rozpatrując skargę na bezczynność w przedmiocie opatrzenia klauzulami urzędowymi mapy do celów projektowych, wskazał, iż Starosta nie wywiązał się z ustawowego obowiązku wynikającego z art. 12b ust. 5 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r., Nr 193, poz. 1287 ze zm.)

Skutki przyjęcia zbiorów danych lub innych materiałów do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego określa art. 12b ust. 5 ustawy. Zgodnie z tym unormowaniem przyjęcie zbiorów danych lub innych materiałów do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego właściwy organ Służby Geodezyjnej i Kartograficznej potwierdza wpisem do ewidencji materiałów tego zasobu, a także opatrzeniem dokumentów przeznaczonych dla podmiotu, na rzecz którego wykonawca prac geodezyjnych lub prac kartograficznych realizuje prace geodezyjne lub prace kartograficzne, odpowiednimi klauzulami urzędowymi, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 40 ust. 8. Czynności te stanowią obowiązek organu administracji. Ponieważ ustawodawca w art. 12b ust. 5 ustawy nie określił terminu do opatrzenia dokumentacji klauzulami urzędowymi, należy przyjąć, że czynność taką należy wykonać niezwłocznie po pozytywnej weryfikacji materiałów geodezyjnych i po przyjęciu tych materiałów do zasobu. Podkreślenia wymaga, że obowiązek organu wynikający z art. 12 b ust. 5 ustawy nie jest uzależniony od określenia celu, dla którego dane materiały mogą być wykorzystane.